Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶναι προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Μαΐου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 18

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 137)

— Ἀλλά, διεμαρτυρήθη ὁ Παλουάζος, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νά. . .

— Τὸ πέρνω. Ἐμπρός, Ἰωνᾶ, δὲν μ' ἀρέσει νὰ ἐπαναλαμβάνω δυὸ φορὲς τὰς διαταγάς μου.

— Μολοντοῦτο, λοχαγέ μου... παρενέβη ὁ ἱππότης.

— Γιὰ ὄνομα τῆς Παναγίας, τόση φασαρία γιὰ νὰ μουσκετάρωμε τρεῖς παλληανθρώπους ἐκεῖ! τόσον καιρὸ μουσκετάρομε, κι' ἀκόμη δὲν ἐσυνείθισαν;

— Κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ Παλουάζος, εἴμεθα. . .

— Ἔ! εἶσθε Γάλλοι, τὸ γνωρίζω καλά. Θεέ μου! Δὲν θὰ ξεμπερδέψωμε ποτέ! Ἔλα, ἐμπρός, πάρετέ τους ἀπὸ ἐδῶ.

— Θὰ μᾶς ἀκούσετε πρῶτα! ἐφώναξε δυνατὰ ὁ Σὰν Ροκαντέν, χάσας πλέον τὴν ὑπομονήν του. Τί κατάστασις εἶνε αὐτή; Ποῦ ἐμάθατε νὰ φέρεσθε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον;

Καὶ ἐπωφελούμενος τῆς καταπλήξεως τοῦ λοχαγοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο συνειθισμένος εἰς τοιαύτας ἀπαντήσεις:

— Μάλιστα, κύριε, εἴμεθα γάλλοι, ἀλλ' εὐγενεῖς, καὶ αὐτομολοῦμεν εἰς τὸ στρατόπεδόν σας. Ἀφήσαμεν τὸ ἰδικόν μας τὸ στρατόπεδον, διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τὴν ἰδικήν σας, ὅπως τὸ ἔκαμαν ἕως τώρα πολλοὶ φίλοι καὶ συγγενεῖς μας εἰς Κόβλενες καὶ ἀλλοῦ. Καὶ ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν νὰ γίνωμεν δεκτοὶ μὲ ὅλην τὴν ἀβρότητα, τὴν ὁποίαν μᾶς χρεωστεῖτε. Εἶμαι ὁ ἱππότης Σὰν Ροκαντὲν καὶ ἀπ' ἐδῶ ὁ φίλος μου, ὁ Ἐπισκοπικὸς Ἐπίτροπος Παλουάζος, τὸν ὁποῖον σᾶς παρουσιάζω.

Ὁ Ἱσπανός, ἀλλάξας εὐθὺς ὄψος, ὑπεκλίθη εὐγενῶς, ἀπεκαλύφθη καὶ ἀπήντησε:

— Κύριοι, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε καὶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν ἑαυτόν μου: Εἶμαι ὁ Δὸν Ἐμμανουὴλ-Ἀλβάρδος-Πάρις-Ἰωσίας-Ἀλφόνσος-Ἴγνος-Μάριος-Φραγκίσκος-Παῦλος-Φερνάνδος-Φίλιππος-Ἱερώνυμος-Βαρβάστος δὲ Ρόζας, δὲ Ζουνίγος, δὲ λὰ Γκουάρντια, δὲ Πανίνστολα, ὁ Σὰν Κάρλος, ὁ Φουέντες, ὁ Γκουαρνταμάρ, ὁ Ἐστρέλλας.

— Κύριε, εἶπεν εὐγενῶς ὁ Ἱππότης, χαίρω πολὺ ποῦ σᾶς ἐγνώρισα.

Ὁ Παλουάζος κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἐμουρμούριζεν:

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ δὲν ἐγεννήθηκα 'στὴν Ἱσπανίαν. Ποτὲ δὲν θὰ θυμούμουν τόσα ὀνόματα.

Καὶ ὁ Γιακουμῆς, σκεπτικός, ἐσυλλογίζετο:

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ εἶνε βέβαια ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια, γιὰ νὰ θυμᾶται τόσα ὀνόματα.

Ὁ λοχαγὸς Δὸν-Ἐμμανουὴλ κτλ. κτλ. ἐπανέλαβε:

— Θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σας παρουσιάσω εἰς τὸν κύριον διοικητήν, ὁ ὁποῖος θὰ σας δεχθῇ ὅπως ἁρμόζει εἰς τὴν εὐγένειάν σας.

— Θὰ σας εἴμεθα ὑπόχρεοι, εἶπεν ὁ ἱππότης.

Τὸ ἀπόσπασμα, τὸ προωρισμένον νὰ τουφεκίσῃ τοὺς δύο εὐγενεῖς καὶ τὸν ὑπηρέτην των, ἀπένειμε τώρα ἐξαιρετικὰς τιμάς, ἀποδεικνῦον τοιουτοτρόπως πῶς μεταβάλλονται αἱ τύχαι τῶν ἀνθρώπων, ὅπως δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ τὸ ἀποδείξουν ἐναργέστερα οὔτε ὁ Σενέκας, οὔτε ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι φιλόσοφοι.

Ἀλλ' ὁ Σὰν Ροκαντὲν δὲν ἐφρόντιζε βεβαίως νὰ ἐξαγάγῃ ἀφῃρημένα συμπεράσματα ἐκ τῶν γεγονότων τούτων. Ἐσκέπτετο πῶς νὰ παίξῃ καλλίτερα τὸ μέρος του καὶ νὰ γίνῃ εὐπρόσδεκτος παρὰ τῶν ὑψηλῶν προσώπων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἔμελλε νὰ ὁδηγηθῇ μετ' ὀλίγον. Αὐτὸ ἦτο τὸ ζήτημα. . . .

« Ὁ Σὰν Μαρτινὲζ ἐπεσκόπει μὲ τὰς διόπτρας του τὸν ὁρίζοντα. » (Σελ. 142, στήλ. γ'.)

— Καὶ τώρα, ἐστέναξεν ἔξαφνα πικρῶς ὁ Παλουάζος, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ παίζωμεν ὡραῖον. . .

— Ρόλον. Εἰς τὴν τιμήν μου, τὸν σιχαίνομαι περισσότερον ἀπὸ ἐσένα. Μὰ ὅπως ξεύρεις, 'στὸν πόλεμον ἐπιτρέπονται ὅλαι αἱ πανουργίαι.

— Ἀδιάφορον. . .

— Σούτ . . . μᾶς προσέχουν, ἔχε τὸ νοῦ σου. Κρεμόμαστε ἀπὸ μεταξωτὴ κλωστή, ἀπὸ τρίχα. . .

Ὁ ὑπαξιωματικός, ὁ ὁδηγῶν αὐτούς, ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις μ' ἕνα ἀξιω-

ματικὸν τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ διοικητοῦ, καὶ ἀπεχώρησε μὲ τοὺς ἄνδρας του. Νέοι στρατιῶται ἀντικατέστησαν τοὺς παλαιοὺς καὶ ὠδήγησαν τοὺς δῆθεν αὐτομόλους εἰς εὐρύχωρον οἴθουσαν, χρησιμεύουσαν διὰ τὰς ἀκροάσεις. Τοὺς ἀφῆκαν ἐκεῖ καὶ ἀπεσύρθησαν.

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, εἶπεν ὁ ἱππότης, μᾶς κάμνουν μεγάλας περιποιήσεις. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔχουν πολλὰς ὑπονοίας ἀκόμη ἐναντίον μας.

— Ὁ κύριος ἱππότης ἔχει πολὺ δίκαιον, ἐπεβεβαίωσεν ὁ Γιακουμῆς, ὁ ὁποῖος μὲ τρόπον εἶχε παρατηρήσει ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπαν. Σὲ κάθε θύρα εἶνε καὶ ἀπὸ ἕνας στρατιώτης, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ βγοῦμε ἀπὸ 'δῶ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία 'ποὺ ἐμπήκαμε.

— Λίγο μᾶς μέλει, εἶπεν ὁ Σαὶν Ροκαντέν· διὰ τὴν ὥρα ἐνδιαφερόμεθα ἴσα-ἴσα νὰ μείνωμεν ἐδῶ. Ὅταν θὰ θελήσωμεν νὰ φύγωμεν, θὰ ἰδοῦμεν τότε τί πρέπει νὰ γίνῃ.

Κρότος βημάτων διέκοψε τὴν συνομιλίαν αὐτήν. Μία θύρα ἤνοιξε καὶ ὁ θυρωρὸς ἀνήγγειλεν :

— Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης, ὁ κύριος Διοικητής.

Τὸ ἄτομον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπεδόθη ὁ τίτλος οὗτος, δὲν εἶχε πομπῶδες ἐξωτερικόν.

Ἦτο μικρὸς καὶ παχὺς ἀνθρωπάκος, ὁλοστρόγγυλος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Τὸ πρόσωπόν του ἐπλαισιοῦτο ἀπὸ φαβορίτας, στρογγυλοκομμένας ἐπίσης. Οἱ μικροί του ὀφθαλμοὶ ἐκαλύπτοντο ἀπὸ πράσινα ματογυάλια, χάρις εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἐκ φύσεως παράδοξος φυσιογνωμία του ἐφαίνετο ἐντελῶς γελοία.

Ὁ ἀνώτερος αὐτὸς βαθμοφόρος ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα πρὸς τοὺς ἥρωάς μας, τοὺς ἐχαιρέτισε, καὶ ἀφ' οὗ ἀπεμύχθη καὶ ἔπτυσε μὲ μεγάλην ἐπισημότητα, εὐηρεστήθη νὰ προφέρῃ τοὺς ἑξῆς λόγους ;

— Εἶσθε Γάλλοι, κύριοί μου, ὅπως μοῦ εἶπαν ;

— Μάλιστα, κύριε διοικητά.

— Αὐτόμολοι ;

— Μάλιστα, κύριε διοικητά.

— Θέλετε νὰ ἀναλάβετε ὑπηρεσίαν εἰς τὸ ὑπὸ τὴν διοίκησίν μου στράτευμα ;

— Ὦ ! δυστυχ . . . ἤρχισεν ὁ Παλουάζος, μὲ ὕφος ἥκιστα ἐνθουσιῶδες.

— Βεβαιότατα, βεβαιότατα, κύριε διοικητά, διέκοψε ζωηρῶς ὁ Σαὶν Ροκαντέν.

— Πολὺ καλά ! Ἂν εἶν' ἔτσι τὸ πρᾶγμα, δὲν θὰ σας κακοφανῇ, κύριοι, ἂν σᾶς ἐρωτήσω, μήπως ἔχετε κανένα χαρτί, ποὺ νὰ βεβαιόνῃ τὴν ταυτότητά σας, διότι, κύριοι, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἡ εὐγένεια δὲν ἀποκλείει τὴν φρόνησιν, εἶμαι δὲ ὑποχρεωμένος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας μου νὰ ἔχω ὅλας τὰς ἐγγυήσεις διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς πόλεως καὶ τῶν ἀτρομήτων αὐτῆς προμάχων.

Μετὰ τὴν μακρὰν ταύτην προσφώνησιν, ὁ ἀνθρωπάκος ἐστομάτησε καὶ ἀνέπνευσε θορυβωδῶς, ὡς φώκη καταδιωκομένη ἀπὸ κυνηγούς.

— Πολὺ σωστά, κύριε διοικητά. Ὁρίστε τὰ χαρτιά ποὺ ζητεῖτε.

Καὶ ἔτεινεν εἰς τὸν Ἱσπανὸν ὀγκῶδες χαρτοφυλάκιον, περιέχον διαφόρους περγαμηνάς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἄφηναν καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ Σαὶν Ροκαντὲν καὶ τοῦ Παλουάζου.

— Πολὺ ὡραῖα, κύριοι, εἶπεν ὁ Ἱσπανός, μετὰ λεπτομερῆ ἐξέτασιν τῶν ἐγγράφων. Καὶ τώρα εἰπέτε μου, τί εἶμπορῶ νὰ κάμω διὰ σᾶς ;

— Ἐὰν δὲν εἶνε ἀδιακρισία ἐκ μέρους μας, θὰ σας παρεκαλούσαμεν νὰ μας προσκολλήσετε καὶ τοὺς δύο εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τῆς Ἐξοχότητός Σας.

— Εἶμαι συμφωνότατος. Καὶ εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀπείρου ἐμπιστοσύνης καὶ ὑπολήψεώς μου, θὰ διατάξω νὰ σας φέρουν δύο ἄλογα, διὰ νὰ εἰμπορέσετε νὰ λάβετε μέρος εἰς τὴν μεγάλην ἔξοδον, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ σήμερον, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἀναμφιβόλως τὰ γενναῖα στρατεύματά μας θὰ τρέψουν εἰς φυγὴν καὶ θὰ καταστρέψουν τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον.

Ὁ ἀνθρωπάκος ἔκαμε μίαν στροφὴν μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν ἐλαφρότητα νεαροῦ ἐλέφαντος, καὶ ἐξῆλθε ὑποτονθορίζων ἕνα τραγουδάκι.

— Τώρα, ἐγόγγισεν ὁ Παλουάζος, εἴμεθα σὲ πολὺ ὡραία. . .

— Θέσι, συνεπλήρωσεν ὁ ἱππότης. Ἡ δουλειά μας ἐπῆρε ἄλλον δρόμο, ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἐπερίμενα. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ χάσωμεν τὸ θάρρος μας. Ἔπειτα θὰ ἰδοῦμε καὶ ἀπὸ κοντὰ τὰ στρατεύματά μας νὰ τσακίζουν πάλι τὰ κόκκαλα αὐτῶν τῶν Ἱσπανῶν καὶ τῶν καταραμένων Ἄγγλων. Αὐτὸ εἶνε ὅλο...

— Μοῦ φαίνεται, ἀνεφώνησεν ὁ Παλουάζος, πῶς πέρνεις πολὺ ἐλαφρά. . .

— Τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχομεν ; Ἔ ! διάβολε ! σὲ μία μάχη δὲν σκοτώνεται ὅλος ὁ κόσμος. Θὰ γυρίσωμε ζωντανοὶ καὶ θὰ εἰμπορέσωμε μὲ τὴν ἡσυχία μας τότε νὰ βοηθήσωμεν τὸν δυστυχισμένον τὸν Ρογῆρον, ἀφ' οὗ μάλιστα θὰ ἔχωμεν δώσῃ εἰς τοὺς δεσμοφύλακάς του τὰς καλλιτέρας ἐγγυήσεις περὶ τῆς εἰλικρινείας μας, μιὰ φορὰ ποὺ θὰ μας ἰδοῦν νὰ πολεμήσωμε 'στὸ πλευρό τους.

Ἡ θύρα ἤνοιξε, καὶ εἷς Ἄγγλος ἀξιωματικὸς τῶν δραγόνων ἀνήγγειλεν, ὅτι οἱ ἵπποι ἐπερίμεναν ἔξω ἕτοιμοι.

Καὶ ταυτοχρόνως προσεφέρθη νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς δύο εὐγενεῖς ἐνώπιον τοῦ ἀρχιστρατήγου.

— Εἶνε ὁ κύριος διοικητής ; ἠρώτησεν ὁ Σαὶν Ροκαντέν, ἁπλῶς διὰ νὰ εἴπῃ κάτι τι.

—Ὄχι, κύριε, εἶπεν ὁ ἀξιωματικός. Ὁ κύριος διοικητὴς δὲν ἐξέρχεται ποτὲ ἀπὸ τὴν πόλιν. Εἶνε ὁ στρατηγὸς Σὰν Μαρτινέζ.

Ὁ Παλουάζος ἀπεπειράθη νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἀφοῦ ἅπαξ προσεκολλήθη εἰς τὸ ἐπιτελεῖον ἐκεῖνο, δὲν εἶχε τὴν ὑποχρέωσιν νὰκολουθήσῃ τώρα καὶ αὐτόν.

Ἀλλ' ὁ ἱππότης, προβλέπων τὴν ἀντίρρησιν, τοῦ ἔρριψε βλέμμα τόσον σημαντικόν, ὥστε ἐσώπησε καὶ ἠναγκάσθη ἑκὼν ἄκων νὰ ἱππεύσῃ.

Τὰ στρατεύματα εὑρίσκοντο ἤδη εἰς τάξιν μάχης, καὶ ὁ Σὰν Μαρτινὲζ ἐπεσκέπει μὲ τὰς διόπτρας του τὸν ὁρίζοντα ἀπὸ τοῦ ὕψους ἑνὸς λόφου. Δύο ἄλλοι Ἱσπανοὶ στρατηγοὶ καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρες Ἄγγλοι ἀξιωματικοὶ ἵσταντο ὄπισθέν του.

Οἱ γάλλοι, ἀρχίσαντες τὸ πῦρ μὲ μίαν πυροβολαρχίαν, κεκρυμμένην ὄπισθεν πτυχῆς τοῦ ἐδάφους, ἐκάλυψαν μὲ σφαῖρας τὸ ἐχθρικὸν πεζικόν, καὶ δύο ὀβίδες ἔφθασαν, ἡ μία ὀλίγα βήματα πρὸ τοῦ Παλουάζου, καὶ ἡ ἄλλη ἀριστερᾷ του.

Ὁ Παλουάζος ἀπεκαλύφθη :

—Καλῶς ἦλθαν, εἶπεν, ἀφοῦ ἔρχονται ἀπὸ τὴν Γαλλίαν.

— Εὖγε, Παλουάζε ! ἀνεφώνησεν ὁ ἱππότης. Τὸ λέει ἡ καρδιά σου, βλέπω, φίλε μου. Γιατί μοῦ τῶχες κρυφὸ τόσον καιρό ;

— Διότι δὲν το ἐγνώριζα κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀπεκρίθη ὁ γηραιὸς του φίλος· δὲν το ἐβεβαίωσα ποτέ μου.

Ἤρχισαν ἔπειτα αἱ συμπυροκροτήσεις καὶ ἐπηκολούθησε κατόπι μία ἔφοδος μ' ἐφ' ὅπλου λόγχην, τόσον τρομερά, ὥστε ὁ ἀγγλοϊσπανικὸς στρατὸς ἔστρεψε τὰ νῶτα πάραυτα καὶ ὑπεχώρησε πρὸς τὴν πόλιν, ταχύτερον ἢ ὅσον ἐξῆλθε.

Τὸ ἐπιτελεῖον φυσικῷ τῷ λόγῳ δὲν ἔμεινεν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης καὶ ἔσπευσε νὰ συνενωθῇ μὲ τὸ λοιπὸν στράτευμα.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Σαὶν Ροκαντέν, ἐκερδίσαμεν ὑποθέτω τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἐχθρῶν μας. Ἂς ἐπωφεληθῶμεν τῆς περιστάσεως καὶ ἂς φροντίσωμεν διὰ τὸν Ρογῆρον.

Καὶ οἱ δύο εὐγενεῖς ἐπῆγαν νὰ περιπατήσουν κάτω εἰς τὸν λιμένα, ὅπου συνεζήτησαν ἐν ἐκτάσει τὰ σχέδια τῆς ἐνεργείας των.

(Ἕκεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

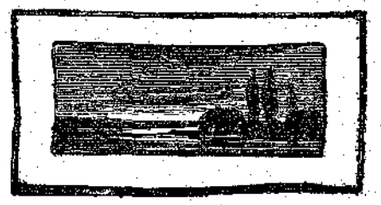

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ὁ Παῦλος ἀγαποῦσε πολλὰ πράγματα, ποὺ δὲν τα εἶχε γνωρίσῃ ποτέ του. Μία ἀπὸ τὲς ἀγάπες του ἦταν καὶ τὰ λουλούδια. Καὶ δὲν εἶχεν ἰδῇ ποτέ του λουλούδια 'στὴ μικρή του ζωή, γιατὶ εἶχε γεννηθῆ τυφλός. Τὰ μεγάλα του γυαλιστερὰ μάτια ἔμεναν πάντα ἀκίνητα καὶ ἐκστατικὰ 'σὰν τὰ μάτια τῶν λευκῶν ἀγαλμάτων, καὶ 'στὸ πρόσωπό του ἦταν πάντα χυμένη ἡ λευκὴ γαλήνη τῶν ὡραίων μαρμάρων, καὶ ἀπὸ τὰ χείλη του τὰ λόγια ἐκυλοῦσαν ἀνάρχα καὶ καθαρά, μὲ τὸν κρουσταλλένιον ἦχο τῶν ἀποκρύφων πηγῶν.

Ὅταν ἐμιλοῦσε γιὰ τὰ τριαντάφυλλα, ὁ Παῦλος ἔλεγε πάντα : « Εἴδαμε τὰ περήφανα ἑκατόφυλλα ποὺ ἄνθισαν σήμερα τὴν αὐγὴ 'στὰ πόδια τοῦ μαρμαρένιου Ναρκίσσου. . . » Καὶ ὅταν ἐμιλοῦσε γιὰ τὰ κρίνα ἔλεγεν : « Εἴδαμε τὰ κρίνα ποὺ ἔγυραν 'σὰν μεθυσμένα νὰ κοιμηθοῦν σήμερα τὸ δειλινὸ ἀπάνω 'στὸ μεταξωτὸ πέπλο τῆς μαρμαρένιας Ἀρτέμιδος. » Καὶ ὅταν ἐμιλοῦσε γιὰ τὰ νούφαρα ἔλεγεν : « Εἴδαμε σήμερα τὸ μεσημέρι, μέσα 'στὴ λευκὴ λαύρα τοῦ ἡλίου, εἴδαμε τὰ νούφαρα ποὺ ἔκαναν τὸ λουτρό τους μέσα 'στὰ τρανταφυλλένια νερὰ τῆς λίμνης.» Γιατὶ ὁ Παῦλος εἶχε μάθη νὰ βλέπῃ μὲ τὰ μάτια τῆς ξανθῆς του ἀδελφούλας.

Ἔβγαιναν κάθε αὐγὴ χειροπιαστὰ κ' ἐτραβοῦσαν μακριὰ 'στὰ πλούσια περιβόλια, τὴν ὥρα ποὺ ἐξυπνοῦσαν τὰ λουλούδια, κ' ἔλουζαν τὰ χρώματά τους ντροπαλὰ μέσα 'στὴν πρωϊνὴ πάχνη. Ἡ Ἀνθούλα ἦταν φιλενάδα ὅλων τῶν λουλουδιῶν, καὶ ὅταν ἐπερνοῦσεν ἀνάμεσα ἀπὸ τανθισμένα κλαδιά, ἡ ἀκακίες καὶ τὰ σπάρτα καὶ τὰ γιασεμιὰ καὶ ἡ μυγδαλιὲς ἐτίναζαν μία παρδαλὴ μοσχοβολισμένη βροχούλα 'στὸ ξανθό της κεφάλι. Καὶ ἡ Ἀνθούλα, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Παύλου, τοῦ ἐσύστατνε τοὺς φίλους της ἕναν-ἕνα, ἀπὸ τὰ περήφανα ἑκατόφυλλα ποὺ ἄνθιζαν 'στὰ πόδια ἑνὸς μαρμαρένιου Ναρκίσσου, ὡς τὰ ταπεινὰ χαμομήλια ποὺ ὑφαιναν 'σὰν ἕνα κίτρινο κιλίμι κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους.

Καὶ εἶχε χίλια γλυκὰ λόγια γιὰ τὸ καθένα. Καὶ ὁ Παῦλος ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τῆς Ἀνθούλας, ἔβλεπε τοὺς παραπονιάρικους κισσοὺς ποὺ ἀγκάλιαζαν τρομαγμένοι τοὺς μεγάλους κορμοὺς τῶν πλατάνων, ἔβλεπε τὲς περιπλοκάδες ποὺ ἀνέβαιναν δειλὰ ἐπάνω 'στοὺς τοίχους, ἐκύτταζε τὰ χλωμὰ τριαντάφυλλα ποὺ ἐκοκκίνιζαν ἐλαφρά, ὅταν τὰ ἐχαϊδευαν ἡ πεταλούδες μὲ τὰ φτερά τους, ἐκαμάρωνε τὰ περήφανα καὶ ἀκατάδεχτα κρίνα, ἐπάνω 'στὰ ψηλά τους κλωνάρια, ἐκύτταζε ψηλὰ τὲς κίτρινες γαζίες, ἀγκαλιασμένες σφιχτὰ ἐπάνω 'στὰγκαθωτὰ κλωνάρια, ἐκαμάρωνε τὲς βιολέττες μὲ τὰ πολλὰ στολίδια καὶ τὲς τρελλὲς μυρωδιές, ἔπειτα ἔβλεπε τὰ δεντρολίβανα 'στὴ σειρά, 'σὰν στρατιῶτες, ποὺ ἐφρουροῦσαν ὁλόγυρα τὰ δειλὰ ἄνθη, καὶ τὸ μαλακό, τὸ βελουδένιο βρύον, ποὺ ἐσκέπαζε τὲς σκληρὲς πέτρες καὶ τοὺς γέρικους κορμοὺς τῶν δένδρων, καὶ τὸ ἁπαλὸ πολυτρίχι, στολισμένο μὲ τὰ διαμάντια τῆς πηγῆς. Τὰ ἔβλεπεν ὅλα ὁ Παῦλος μὲ τὰ μάτια τῆς ξανθῆς του ἀδελφούλας. . . Καὶ ὅταν ἐγύριζε 'στὸ σπίτι, ἡ Ἀνθούλα τὸν ἀγκάλιαζε γλυκὰ καὶ του ἔλεγε : «Εἶδες τί ὡραῖα ποὺ ἦταν σήμερα τὰ λουλούδια ;» Καὶ ὁ Παῦλος, στυλώνοντας ἐπάνω της τὰ μάτια του τὰ ἀκίνητα καὶ ἐκστατικὰ 'σὰν τὰ μάτια τῶν λευκῶν ἀγαλμάτων, τῆς ἔλεγε : «Εἶδες τί ὡραῖα ποὺ ἦσαν τὰ περήφανα ἑκατόφυλλα ποὺ ἄνθισαν σήμερα τὴν αὐγὴ 'στὰ πόδια τοῦ μαρμαρένιου Ναρκίσσου ;»

Πολλὲς πρωτομαγιὲς εἶδεν ὁ Παῦλος μὲ τὰ μάτια τῆς ἀδελφούλας του. Καὶ τάγάπησε τόσο πολὺ τὰ μεγάλα αὐτὰ γαλανὰ μάτια, τόσο ποὺ τώρα ὁρκιζότανε 'ς αὐτὰ κ' ἔλεγε : «Νὰ χαρῶ τὸ φῶς μου !» Καὶ ὁ κόσμος ποῦ δὲν τον ἐκαταλάβαινεν, ἔλεγε : «Τί ἀνόητος τυφλός ! . . .»

. . . . Ἦρθε πάλι ἡ Πρωτομαγιά. Μέσα 'στοὺς κήπους τὰ λουλούδια ξυπνήσανε μελαγχολικά, σκεπασμένα μὲ δάκρυα, σκυμμένα ὅλα 'στὴ γῆ, 'σὰν νὰ εἶχαν νὰ στεφανώσουν κάνένα νεκρό. Ὁ Παῦλος ἦταν κατάκοιτος 'στὸ κρεββάτι, μὲ τὰ μάγουλα ἀναμμένα ἀπὸ τὴ θέρμη, μὲ τὰ μάτια του μισοσφαλισμένα. Δίπλα του ἡ Ἀνθούλα τοῦ ἐχάιδευε τὰ μακρυὰ μαλλιά του, τὰ σκορπισμένα 'στὸ λευκὸ προσκέφαλο. Καὶ ὁ Παῦλος τὴν ἐκρατοῦσε ἀπ' τὸ χέρι σφιχτά, 'σὰν νὰ την ὁδηγοῦσε μέσα 'στὰ παραμιλήματά του. Καὶ μιλοῦσε ὁ Παῦλος μὲ μία φωνὴ ξεχωριστή, 'σὰν φωνὴ ἄλλου κόσμου. Μιλοῦσε γιὰ λουλούδια ἄγνωστα, καινούρια λουλούδια, ποὺ ἐφύτρωναν 'ς ἕνα νέο περιβόλι. Καὶ ἔσερνε, ἔσερνε ὁλοένα τὸ μικρὸ χεράκι τῆς Ἀνθούλας ἐπάνω 'στὰ σεντόνια : «Ἔλα, καλή μου, ἔλα ἀπ' τὸ πράσινο μονοπάτι, ἔλα νὰ σου δείξω τὴ λιτανεία τῶν λουλουδιῶν. Ἔλα, καλή μου, ἔλα πέρ' ἀπὸ τὸ ποταμάκι τὸ ἥσυχο, ἔλα πίσω ἀπὸ τὲς καλαμιές, ἔλα νὰ σου δείξω τὰ μεγάλα κρίνα, ἔλα νὰ σου δείξω τὸ δάσος τῶν ρόδων, τὰ περήφανα ἑκατόφυλλα ποὺ ἀνθίζουν 'στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ...»

Καὶ τῆς ἔσφιγγε τὸ χέρι της, τὸ παγωμένο ἀπὸ τὸν φόβο, καὶ την ἔσερνε, τὴν ἔσερνε ἐπάνω 'στὰ λευκὰ σεντόνια, τὴν ἔσερνε νὰ της δείξῃ τὸ μαγικὸ περιβόλι. Καὶ ἡ Ἀνθούλα, μὲ τὰ μάτια κλειστά, κλειστὰ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια, τοῦ ἔσφιγγε τὸ χέρι, καὶ ἀκουμπισμένη 'στὰ μάγουλά του, τὰναμμένα ἀπὸ τὴ θέρμη, ἔβλεπε τώρα, ἔβλεπε τὴ μυστικὴ Πρωτομαγιά, μὲ τὰ μάτια τοῦ Παύλου. . .

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Ο ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ Η ΑΛΕΠΟΥ

Ἕνας λαγὸς καὶ μιὰ ἀλεποῦ ἐταξειδεύανε μαζί. Ἦταν χειμῶνας, πράσινο φύλλο πουθενὰ δὲν ἐφαίνουνταν· καὶ τὸ χιόνι τὰ εἶχε σκεπάσῃ ὅλα. «Αὐτὸς εἶν' ὁ καιρὸς τῆς πείνας, εἶπεν ἡ ἀλεποῦ 'στὸ λαγό, τ' ἀντερά μου μὲ θερίζουν.» «Ἄχ ! βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ λαγός, καὶ ἐγὼ κοντεύω νὰ ψοφήσω· θἄτρωγα τὰ ἴδια τ' αὐτιά, μου, ἂν τἄφθανα !»

Ἔτσι πεινασμένοι τραβοῦσαν τὸν δρόμο τους. Ἔξαφνα βλέπουν ἀπὸ μακρυὰ μιὰ χωριατοπούλα νὰ ἔρχεται μ' ἕνα καλαθάκι 'στὸ χέρι· καὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ καλαθάκι ἔβγαινε μιὰ εὐχάριστη μυρωδιὰ καὶ ἔφθανε 'στὴ μύτη τῆς ἀλεποῦς καὶ τοῦ λαγοῦ : ἡ μυρωδιὰ φρέσκου ζεστοῦ ψωμιοῦ. «Ἐέρεις τί ; εἶπεν ἡ ἀλεποῦ, ξαπλώσου χάμω φαρδὺς-πλατὺς καὶ κάμε τὸν ψόφιο. Τὸ κοριτσάκι θὰ κουμπήσῃ χάμω τὸ καλαθάκι του, γιὰ νὰ ἔλθῃ νὰ σε πάρῃ· θὰ θέλῃ νὰ κερδίσῃ τὴν προβειά σου, ποὺ κάνει ὡραῖα γάντια· καὶ τότε ἁρπάζω ἐγὼ τὸ καλάθι μὲ τὰ ψωμιὰ κι' ἀπὸ 'δῶ πᾶν κι' ἄλλοι !»

Ὁ λαγὸς ἄκουσε τὴν συμβουλὴ τῆς ἀλεποῦς, ξαπλώθηκε καὶ ἔκαμε τὸν ψόφιο. Τὸ κοριτσάκι ἦρθε κοντά, εἶδε τὸν φρέσκο λαγό, ποὺ ταν ξαπλωμένος φαρδὺς-πλατὺς, κούμπησε χάμω 'στὸ χιόνι τὸ καλαθάκι του καὶ ἔσκυψε νὰ σηκώσῃ τὸν λαγό. Τότε ὥρμησε ἡ ἀλεποῦ, ἅρπαξε τὸ καλαθάκι κι' ἂν τὴν πιάσῃς !

Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ ὁ λαγὸς ἀναστήθηκε 'στὴ στιγμὴ καὶ ἔτρεξε ναῦρῃ τὴν φιλενάδα του. Ἀλλὰ αὐτὴ δὲν ἐστέκουνταν νὰ την φθάσῃ καὶ δὲν ἔδειχνε ὄρεξι νὰ μοιράσῃ τὰ ζεστὰ ψωμάκια μὲ τὸν λαγό. Αὐτός το ἔννοιωσε, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Ὅταν ὅμως σὲ λίγο ἔφθασαν κοντὰ σὲ μιὰ μικρὴ λίμνη, ποὺ ἄρχιζε νὰ παγώνῃ, εἶπε 'στὴν ἀλεποῦ. « Τί λές ; δὲν θὰ ἦταν καλό, νὰ ἔχωμε καὶ μερικὰ ψαράκια γιὰ μεζὲ μαζὶ μὲ τὰ ψωμιά μας ; Θὰ τρώγαμε τότε 'σὰν βασιλειάδες ! Κρέμασε τὴν οὐρά σου 'στὸ νερό· τὰ ψάρια, ποὺ τώρα κι' αὐτὰ θὰ εἶνε ψοφισμένα τῆς πείνας, θὰ ὁρμήσουν ἀπάνω της, καὶ τότε σὺ την τραβᾷς ἔξω. Κάνε ὅμως γλήγορα, τώρα ποὺ ἡ λίμνη ἀκόμη δὲν ἐπάγωσε».

Ἄρεσε αὐτὸ 'στὴν ἀλεποῦ, πῆγε 'στὴ λίμνη, ἔδούτηξε τὴν οὐρά της καὶ ἐπερίμενε. Σὲ λιγάκι παγώνει ἡ λίμνη καὶ

σφίγγει τὴν οὐρὰ τῆς ἀλεποῦς καὶ τὴν κρατῇ ἐκεῖ δεμένη. Τότε πῆρε ὁ λαγὸς τὸ καλάθι, ἔφαγε τὰ ψωμιὰ μπροστὰ 'στὴν ἀλεποῦ, τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ της εἶπε: «Περίμενε ὥστε νὰ λυώσουν οἱ πάγοι· περίμενε ὥς τὴν ἄνοιξι·» καὶ ἔφυγε καὶ ἄφησε τὴν ἀλεποῦ 'στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

(Bechstein's Märchenbuch).

ΦΙΛΙΣΤΩΡ ΠΟΔΥΓΛΩΣΣΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΚΑΙ ΤΑ ΔΟΙΠΑ ΤΗΣ ΛΕΩΦΟΡΟΥ

ΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕΝ καὶ σήμερον τὸν περίπατόν μας ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Πανεπιστημίου.

Μετὰ τὴν Ἀκαδημίαν, ἰδοὺ τὸ Ὀφθαλμιατρεῖον, ἐρυθροκίτρινον οἰκοδόμημα, μὲ ὄψιν γοτθικοῦ ναοῦ, μὲ μικρὰ καὶ τοξοειδῆ ἄνωθεν παράθυρα, μὲ στενὸν περίξ, ἀλλὰ πυκνότατα φυτευμένον κηπάριον, καὶ μὲ μίαν εἴσοδον σκιερὰν καὶ μυστηριώδη, παρὰ τὴν ὁποίαν δύναταί τις νὰ ἴδῃ εἰς πᾶσαν ὥραν ἀνθρώπους μὲ πράσινα ματογυάλια ἢ μ' ἐπιδέσμους εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Εἶνε οἱ ἀσθενεῖς, οἱ ἐρχόμενοι πρὸς θεραπείαν εἰς τὸν ναὸν αὐτὸν τῆς φιλανθρώπου καὶ εὐεργετικῆς Ἐπιστήμης. . .

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς Λεωφόρου, καθ' ὡρισμένας ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, παρατηρεῖται ζωηρὰ κίνησις. Ἐδῶ ἀγοράζουν τὰ εἰσιτήριά των, ἐδῶ ἀναμένουν, καθήμενοι εἰς τὰ παρὰ τὰ χείλη τοῦ πεζοδρομίου θρανία, καὶ ἐδῶ ἐπιβιβάζονται ἢ ἀποβιβάζονται οἱ ἐπιβάται τοῦ Τροχιοδρόμου Φαλήρου. Ἡ κίνησις εἶνε μεγάλη πρὸ πάντων κατὰ τὰς θερινὰς ἡμέρας, ὅταν μεταβαίνουν εἰς τὸ Φάληρον ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἀθηναῖοι. Καὶ ὅταν φθάνῃ μετὰ βοῆς ἡ μακρὰ ἁμαξοστοιχία, καὶ σταματᾷ πρὸ τῆς Ἀκαδημίας, καὶ ἀποβιβάζῃ τοὺς ἐπιστρέφοντας, καὶ παραλαμβάνῃ τοὺς ἀναμένοντας, καὶ ἐκκινῇ πάλιν διὰ τὴν δροσερὰν καὶ τερπνὴν παραλίαν, τὸ μέρος τοῦτο τῆς Λεωφόρου παρουσιάζει ἔκτακτον ὄψιν ὑπαιθρίου σταθμοῦ, πολυανθ ὡπου καὶ πολυθορύβου.

Παρὰ τὸ Ὀφθαλμιατρεῖον, ἐγείρεται ἡ Μητρόπολις τῶν Δυτικῶν, κατάλευκος καὶ μεγαλοπρεπέστατος ναός, ρυθμοῦ βασιλικῆς, τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, ὡς δηλοῖ καὶ ἡ ἄνωθεν τοῦ περιστυλίου χαραγμένη μὲ χρυσᾶ καὶ λατινικὰ γράμματα ἐπιγραφή. Ἀμέσως κατόπι θὰ ἴδωμεν τὸ μέγαρον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, τὸ ὁποῖον κτίζεται ἀκόμη, καὶ μετ' ὀλίγα βήματα ἀκόμη θὰ σταματήσωμεν ἐνώπιον τῆς ὡραιοτέρας, τῆς κομψοτέρας ἰδιωτικῆς οἰκίας τῶν Ἀθηνῶν.

Εἶνε τετράγωνος, διώροφος, ἁπλουστάτη. Δύο στοαί, κεκοσμημέναι ἐπὶ ρυθμοῦ πομπηϊανοῦ, ἀνὰ μία εἰς ἕκαστον πάτωμα, ἐπὶ τῆς κυρίας προσόψεως,—δῶμα εὐρὺ στολισμένον πλουσίως μὲ ὡραῖα ἀγάλματα, — καὶ μία διπλῆ, μεγαλοπρεπὴς μαρμαρίνη κλίμαξ ἐπὶ τῆς πλαγίας προσόψεως, τῆς ἐπὶ τοῦ κήπου, —ἰδοὺ τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τῆς οἰκοδομῆς, τῆς τόσον περικαλλοῦς. Ὁ κ. Τσίλλερ, ὁ διαπρεπὴς ἀρχιτέκτων, ἔδαλεν εἰς τὸ σχέδιον αὐτὸ ὅλην του τὴν καλαισθησίαν.

Εἶνε ἡ οἰκία τοῦ Ἑρρίκου Σχλῆμαν, τὸ εἰς ὅλον τὸν κόσμον διάσημον Ἰλίου Μέλαθρον, ὡς ὠνόμασε καὶ ἐπέγραψεν ἐπὶ τῆς προσόψεως ὁ κλεινὸς ἀρχαιολόγος. Καὶ ὁ θαυμάζων τὸ οἰκοδόμημα, ἐνθυμεῖται τὸν ἰδιοκτήτην, τὸν γερμανὸν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐδόξασεν ἐς ἀεὶ ἡ πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα ἀγάπη. Γνωρίζετε βεβαίως τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑρρίκου Σχλῆμαν. Ἦτο παιδίον ἀκόμη, ὅταν ἀναγινώσκων τὸν Ὅμηρον, συνέλαβε τὸ σχέδιον νὰ νασκάψῃ τὴν Τροίαν καὶ νὰ εὑρῇ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Πριάμου. Καὶ τὸ σχέδιον τοῦτο, τὸ μέγα τοῦτο ὄνειρον, τὸ ἐπραγματοποίησεν. Εἶνε ἀδύνατον νὰ φανταστῆτε τὰς δυσχερείας, κατὰ τῶν ὁποίων εἶχε νὰ παλαίσῃ. Ἀλλὰ τί δὲν κατορθόνει ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐπιμονή! Ὁ πτωχὸς κατώρθωσε νὰ γίνῃ πλούσιος· ὁ ἀμαθὴς κατώρθωσε νὰ γίνῃ σοφός, καὶ ὅταν ἀνέσκαψε τὰ ἀρχαῖα ἐδάφη τῆς Τροίας καὶ τῶν Μυκηνῶν, καὶ ὅταν ἀνεῦρε τοὺς ἀνεκτιμήτους θησαυρούς, ἀσυγκρίτως πλουσιωτέρους ἐκείνων τοὺς ὁποίους ὠνειρεύετο κατὰ τὴν παιδικήν του ἡλικίαν, καὶ ὅταν ἐπλούτισε τὴν ἀρχαιολογίαν μὲ τόσας ἀνακαλύψεις, καὶ ὅταν ἐστόλισε τὰ Μουσεῖα τοῦ κόσμου μὲ τόσα ἀρχαῖα πλούτη,—ὁ ἄδοξος ἦτο πλέον μέγας καὶ ἔνδοξος!

. . . Ἡ Λεωφόρος Πανεπιστημίου δὲν ἔχει ἄλλο τι ἄξιον περιγραφῆς, ἐκτὸς τῆς ἀδιακόπου σχεδὸν σειρᾶς τῶν ὡραίων της ἰδιωτικῶν μεγάρων, μεταξὺ τῶν ὁποίων διαπρέπει διὰ τὸ μέγεθος ἡ οἰκία Μελᾶ, ὅπου εἶνε ἐγκατεστημένη καὶ ἡ πολυτελεστάτη Ἀθηναϊκὴ Λέσχη. Προχωρεῖ ἀκόμη ὀλίγον, καὶ μὲ μίαν ἀπότομον στροφὴν πρὸς τὰ δεξιᾷ, ἐκβάλλει εἰς τὴν Πλατεῖαν τῶν Ἀνακτόρων. Ἰδοὺ εὐρύτατον στάδιον περιπάτου.

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΔΥΟ ΒΑΡΕΛΙΑ

(Μῦθος Κριλώφ)

Δύο βαρέλια ἐλεύθερα καὶ μόνα
ἐπῆραν δρόμο μιὰν ἡμέρα· τῶνα
ἄδειο καὶ κούφιο ἦταν, μά τὸ ἄλλο
γεμᾶτ' ὡς πάνω μὲ πιοτὸ που εὐφραίνει
τὸν ἄνθρωπο μικρὸν ἕως μεγάλο
Τὸ δεύτερ' ὅμως πάντοτε πηγαίνει
ὀπίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ πρῶτο.
κυλῶντας δίχως θόρυβο καὶ κρότο·
ἐνῷ τὸ ἄδειανὸ χοροπηδῶντας
μὲ βήματα τρελλά, κρατεῖ περνῶντας
καὶ σύννεφο 'στὸ δρόμο του σηκόνει. . .
τὸν κόσμο στὸ πεδάρι καὶ τὴ σκόνη.
Σὰν βλέπουν οἱ διαβάτες, ποῦχαν γνῶσι,
θεόρατο βαρέλι νἄχῃ τόση
ὁρμὴ καὶ τρέλλα, σὰν «νὰ τῶχε πιάσῃ
ἡ μέγα», κάνουν τόπο νὰ περάσῃ.
Μὰ τὸ μωρὸ τὸ πλῆθος γιουχαρίζει
τὸ δεύτερο βαρέλι τὸ γεμᾶτο,
ἐνῷ τὸ ἀδειανὸ που πάει τρεχᾶτο
θωρεῖ μὲ θαυμασμό... κι' ἂς μὴν τἀξίζει!

Θόρυβο τέτοιο κάμουνε συχνὰ
κεφάλια ὅλως διόλου ἀδειανά·
Μ' αὐτὸς που ἤρως εἶν' ἀληθινά,
σιωπηλὸς κι' ἀτάραχος περνᾷ,
τὰ ἔργα του καὶ μόνο που ὠφελοῦνε,
ἀφίνοντας γι'αὐτὸν νὰ ὁμιλοῦνε!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ (*)

ΑΛΙΚΗ ΚΑΙ ΒΕΡΘΑ ΛΙΒΜΑΝ

Εἶνε ἀδελφαί. Ἡ Ἀλίκη δεκαεπτὰ ἐτῶν, ἡ Βέρθα δεκαπέντε. Κατάγονται ἀπὸ γερμανικὴν οἰκογένειαν, καθὼς μαρτυρεῖ καὶ τὸ ἐπώνυμον Λίβμαν, ἀλλ' ἐγεννήθησαν εἰς τὸ Λονδῖνον, καὶ αὐταὶ καὶ οἱ γονεῖς των· ὥστε θεωροῦνται ἀγγλίδες καλλιτέχνιδες. Ἔχουν καὶ αἱ δύο ἰσχυροτάτην μουσικὴν ἰδιοφυΐαν καὶ ἡ μὲν Ἀλίκη παίζει θαυμασίως βιολί, σχεδὸν πρὸ δέκα ἐτῶν, ἡ δὲ Βέρθα ἤρχισεν ἀργότερα πιάνο, διὰ νὰ συνοδεύῃ τὴν ἀδελφήν της, ἀπέκτησε δὲ καὶ αὐτὴ ταχέως μεγάλην τέχνην καὶ ἐξαιρετικὴν εὐκολίαν. Σήμερον ἡ φήμη τῶν νεαρῶν μουσικῶν Λίβμαν εἶνε διαδεδομένη εἰς ὅλον τὸν κόσμον, δικαίως δὲ κατατάσσονται καὶ αὐταὶ μεταξὺ τῶν Ἐνδόξων Παιδίων.

Ἐσχάτως ἐπέστρεψαν εἰς τὸ Λονδῖνον ἀπὸ μίαν μεγάλην καλλιτεχνικὴν περιοδείαν, ἡ ὁποία διήρκεσεν ἐννέα μῆνας καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἔδωσαν περισσοτέρας ἀπὸ ἑκατὸν συναυλίας εἰς ἰσαρίθμους σχεδὸν πόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Ὁ εἰδικὸς συντάκτης ἑνὸς ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ τας ἴδῃ καὶ νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτῶν. Ἰδοὺ μερικαὶ ἐρωταποκρίσεις ἀπὸ τὴν ἐνδιαφέρουσαν αὐτὴν συνέντευξιν:

(*) Ἴδε «Διάπλασιν» 13 Φεβρουαρίου ἐ.ἔ.

«— Ποῦ ἐπήγατε κατ' ἀρχάς; ἠρώτησεν ὁ δημοσιογράφος.

— Ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ τὸ Σούθαμπτον τὴν 28 Αὐγούστου, ἀπήντησεν ἡ Ἀλίκη, καὶ διηυθύνθημεν εἰς τὸ Γιοχανεσβοῦργον τῆς Ἀφρικῆς. Μᾶς συνώδευεν ὁ πατέρας.

— Σᾶς πειράζει ἡ θάλασσα:

— Ὄχι. Μολονότι εἴχαμεν δυνατὴν τρικυμίαν, δὲν ὑπεφέραμεν καθόλου.

— Ἐγυμνάζεσθε καὶ εἰς τὸ ἀτμόπλοιον;

— Ναί. Συνειθίζω νὰ γυμνάζωμαι τακτικὰ τρεῖς ὥρας τὴν ἡμέραν, οὔτε περισσότερον οὔτε ὀλιγώτερον. Καὶ εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, ἂν καὶ κάποτε ἐκινεῖτο πάρα πολύ, ἐγὼ ἐξηκολούθησα νὰ κάμνω τὸ ἴδιον. Τὸ βιολί, ξεύρετε, ἀποτελεῖ μέρος τῆς ὑπάρξεώς μου, καὶ θὰ ἤμουν πολὺ δυστυχής, ἂν δὲν ἠμποροῦσα νὰ παίξω μίαν ἡμέραν. Μοῦ ἀρέσει νὰ προχωρῶ κανονικῶς, μεθοδικῶς, χωρίς ποτε νὰ ὑπερβάλλω, ἀλλὰ καὶ χωρίς ποτε νὰ παραμελῶ τὴν καθημερινὴν αὐτὴν ἄσκησιν.

— Λοιπὸν πῶς ἐπεράσατε εἰς τὸ Γιοχανεσβοῦργον;

— Λαμπρά. Ἔδωσα δύο συναυλίας εἰς τὸ Μασωνικὸν Μέγαρον καὶ ἔπαιξα μαζὶ μὲ τοὺς Περιπλανωμένους. Οἱ Περιπλανώμενοι, ξεύρετε, εἶνε μία ὀρχήστρα ἀποτελουμένη ἀπὸ 150 μουσικοὺς καὶ ὁμοιάζουσα πολὺ μὲ τὴν Βασιλικὴν Ὀρχήστραν τοῦ Λονδίνου. Εἰς κάθε συναυλίαν ποτὲ δὲν εἴχαμεν ὀλιγωτέρους ἀπὸ τέσσαρας χιλιάδας ἀκροατάς, καὶ ὅταν ἐφύγαμεν ἀπὸ τὴν πόλιν, μᾶς ἔκαμαν τόσον ἐνθουσιώδη προπομπὴν εἰς τὸν σταθμόν, ὥστε τὰ ἔχασα κυριολεκτικῶς. Ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεξε νὰ μας ἀποχαιρετίσῃ, καὶ ἐλάβαμεν ἀναρίθμητα δῶρα: ἀνθοδέσμας, κοσμήματα, γλυκίσματα, βιβλία, κτλ.

— Ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἐπήγατε;

— Εἰς τὴν Πρατωρίαν, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Δημοκρατίας τοῦ Τράνσβαλ' ἀλήθεια, Βέρθα;

Καὶ μετὰ τὴν καταφατικὴν ἀπάντησιν τῆς ἀδελφῆς της, ἡ Ἀλίκη ἐξηκολούθησεν:

— Ἐκεῖ μᾶς ἐπροσκάλεσαν εἰς τὸ Μέγαρον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας Κρύγερ, διὰ νὰ παίξωμεν εἰς τὴν συναναστροφήν, τὴν ὁποίαν ἔδωσεν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γενεθλίων του. Κατόπιν ἐπήγαμεν εἰς τὸ Μαριτσβοῦργον, εἰς τὸ Δύρβανον, εἰς τὸ Ἀνατολικὸν Λονδῖνον, εἰς τὸ Πόρτο-Ἐλισάβετ, εἰς τὸ Κὴν-Οὐίλλιαμς - Τάουν, εἰς τὸ Γκράχαμς Τάουν, εἰς τὸ Κὰπ Τάουν, εἰς τὸ Κιμπερλέϋ καὶ εἰς τὸ Μάφεκινγκ.

— Σωστὸν μάθημα Γεωγραφίας! ἀνέκραξεν ὁ δημοσιογράφος.

— Καὶ ὅμως δὲν ἐτελείωσα, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀλίκη. Εἰς κάθε σταθμὸν ἐδίδαμεν δύο καὶ τρεῖς συναυλίας. Ἀπὸ τὸ Δύρβανον, ἐπήγαμεν εἰς Δελάγκοα-Μπέϋ ὅπου μᾶς ὑπεδέχθησαν ὁ Δήμαρχος καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Γκαζαλάνδης, ὁ ὁποῖος καὶ μας ἐπροσκάλεσεν εἰς τὸ πρόγευμα. Ὁ κατόπι σταθμός μας ἦτο εἰς τὴν Μοζαμβίκην. Ἐκεῖ ἡ ζέστη εἶνε ἀνυπόφορη, καὶ ὅλος ὁ πληθυσμὸς μαῦρος φαντασθῆτε, ὅταν ἐπεσκέφθημεν τὴν Ἀγοράν, δὲν συνηντήσαμεν παρὰ δύο μόνον λευκὰς κυρίας. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπήγαμεν εἰς τὴν Ζανζιβάρην, ὅπου ἐγνωρίσθημεν καὶ μὲ τὸν μικρὸν Διάδοχον. Ἐστέκετο ἀπέξω καὶ μας ἤκουε που ἐκαίζαμεν. Ἐγὼ ἀφελέστατα τὸν ἐφώναξα νὰ ἔλθῃ μέσα νὰ μας ἀκούσῃ καλλίτερα.

Ἀλίκη Λίβμαν.

Ἐνόμιζα ὅτι εἶχα νὰ κάμω μὲ κανένα μικρὸ ἀραπάκι, καὶ ὄχι μὲ βασιλικὴν Ὑψηλότητα.

— Ἐγὼ ἐπῆρα καὶ τὴν φωτογραφίαν του μὲ τὸ Κοδάκ μου, προσέθεσεν ἡ Βέρθα.

— Εἰς τὴν Τάγκαν, εὑρέθημεν πολὺ πλησίον τοῦ Ἰσημερινοῦ, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀλίκη. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπήγαμεν εἰς τὸ Ἄδεν, ὅπου ἐδιατκεδάσαμεν πολύ, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἰσμαηλίαν καὶ Κάϊρον, ὅπου ἐμείναμεν δεκαπέντε ἡμέρας. Ἡ λαίδη Κρόμερ ἔδωσε πρὸς τιμήν μας μίαν συναναστροφήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν προσκεκλημένοι ὅλοι οἱ πρέσβεις. Καὶ ὁ Κεδίβης μὲ προσεκάλεσε νὰ του παίξω· ἀλλ' ἐπειδὴ συνέπεσε τότε νὰ εἶνε ραμαζάνι, ἔπρεπε νὰ μείνω εἰς τὸ Κάϊρον ἕως οὗ τελειώσῃ. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν, διότι τὸ δρομολόγιόν μου ἦτο ὡρισμένον καὶ μ' ἐπερίμεναν ἀλλοῦ. Ὁ Κεδίβης ὅμως μοῦ εἶπεν, ὅτι ἐλπίζει νὰ με ἀκούσῃ εἰς τὸ μέλλον.

(Ἕπεται τὸ τέλος.) ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΑΣΙΚΟΥ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 135)

Οἱ ἄνθρωποι τῶν γειτονικῶν φυλῶν καὶ οἱ Μοεροὶ αὐτοὶ ἐδυσκολεύοντο πολὺ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν ἐλαφαντοδόντων καὶ εἰς τὴν μεταφορὰν αὐτῶν πρὸς τοὺς ἐμπόρους. Τοὺς συνεσώρευαν ὑπὸ μίαν σκηνὴν καὶ τὸ καραβάνιον ἐξηκολούθει τὴν μονότονον καὶ ὁμοιόμορφον ζωὴν του, φυτεῦον, σπεῖρον, συγκομίζον τοὺς καρποὺς καὶ μὴ ἀνσμιγνυόμενον ποσῶς μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς. Οἱ ξένοι αὐτοὶ ἐφαίνοντο ἐντελῶς ἀκίνδυνοι, ἐνασχολούμενοι εἰς τὸ ἐμπόριόν των καὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Ἐν τούτοις ὁ Γεράρδος τοὺς ὑποπτεύετο πολύ. Τοῦ ἐφαίνετο, ὅτι οἱ ἄγριοι ὀφθαλμοὶ τοῦ Ρουρούκου καὶ τοῦ Χασσὰν ἦσαν πάντοτε ἐστραμμένοι πρὸς αὐτούς, καὶ ἰδίως πρὸς τὴν ἀδελφήν του, μὲ μίαν ἔκφρασιν ἐμπνέουσαν ἀνησυχίας.

Ἡ ζωὴ τῶν μαύρων εἶνε κάθε ἄλλο παρὰ εἰδύλλιον, ἀπειλουμένη πάντοτε ὑπὸ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης μάστιγος, τῆς ἀγνώστου εἰς τοὺς ἄλλους λαούς, τῆς σωματεμπορίας. Ὡς νὰ μὴν ἔφθαναν οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι, ἡ πεῖνα καὶ τὰ ἄλλα κακά, τὰ δηλητηριάζοντα τὴν ὕπαρξίν των, ἔρχεται κατόπι τὸ μέγιστον: ἡ κατ' ἀγέλας πώλησις τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός, τὴν ὁποίαν οἱ Ἄραβες—ξένοι αὐτοί, ἄλλου αἵματος καὶ ἀνωτέρας εὐφυΐας—ἔρχονται νὰ ποσπάσουν ἀπὸ τὸ πάτριον ἔδαφος καὶ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῶν προσφιλῶν των, διὰ νὰ τὴν πωλήσουν εἰς τὰς ἀγορὰς τοῦ Σουδάν. Θὰ ἔλεγε κάνεις ὅτι ἡ νομαδικὴ αὐτὴ φυλὴ προορισμὸν ἔχει νὰ καταστρέφῃ εἰς τὸ πέρασμά της πάντα δεσμὸν οἰκογενείας καὶ πατρίδος. Ὅλη ἐκείνη ἡ ἤπειρος εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν τρομοκρατίαν τῶν δουλεμπόρων. Ἡ κατοχὴ τῶν πυροβόλων ὅπλων ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν ὑπεροχὴν αὐτήν, καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ ἐλεφαντόδοντος ἐδημιούργησε παρ' αὐτοῖς τὴν ἀνάγκην τῶν δούλων. Χρειάζονται ἀνθρώπους διὰ νὰ μεταφέρουν μέχρι τῶν παραλίων τοὺς ἐλεφαντόδοντας, τοὺς ὁποίους προμηθεύονται ἀπὸ τὰς ἀπομεμακρυσμένας φυλάς. Τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τοὺς ἀνταλάσσουν ἑκάστοτε ἢ τοὺς πωλοῦν, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀνταλλαγὴ αὐτή, ἡ πώλησις καὶ ἡ προμήθεια ἄλλων εἶνε εὔκολος, τὰ ἀνθρώπινα αὐτὰ ὄντα κατήντησαν ἡ νομισματικὴ μονὰς τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ μεγάλη αὐτὴ πληγὴ τῆς μαύρης φυλῆς, ἡνωμένη πρὸς τὴν ἀνθρωποφαγίαν, ἤτις ὅταν δὲν εἶνε φανερά, ὑποβόσκει πάντοτε κρυφίως, μεταβάλλουν εἰς ἀληθῆ κόλασιν τὴν προνομιοῦχον

αὐτὴν γῆν, ἡ ὁποία θὰ ἦτο παράδεισος.

Ἐν τούτοις οἱ ἔμποροι δὲν εὕρισκαν ἐλεφαντόδοντας. Οἱ Μοεροὶ καὶ οἱ γειτονές των εἶχον ἐξολοθρεύσῃ ὅλους σχεδὸν τοὺς ἐλέφαντας. Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ μεγάλα ἐπιδλητικὰ πτώματα ἐλεφάντων ἔκειντο καταγῆς. Ὁ Γολιάθ, ὀσφραινόμενος τὸν ἀέρα, ἤρχιζε θρηνώδεις φωνάς, ὁσάκις συνέπιπτε νἀπαντᾷ εἰς τὸν δρόμον του κἀνὲν ἐκ τῶν πτωμάτων αὐτῶν. Ἀλλὰ πάντοτε διέφευγε τὰ βέλη τῶν κυνηγῶν. Ἡ εὐρυΐα του τὸν ἐπροστάτευεν ἀπέναντί των, διαδλεπόντων εἰς αὐτὸν ὑπέρτερον ὄν, ἐνσαρκωθὲν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἐλέφαντος. Ἡ εὐκολία, μὲ τὴν ὁποίαν ἐννοοῦσε τοὺς λόγους τῆς Κοραλίας, ἐπροξένει ἔκπληξιν εἰς τοὺς ἀμαθεῖς μαύρους, οἱ ὁποῖοι πολλάκις ἦσαν ἀνίκανοι νὰ ὑψωθῶσι μέχρι τῆς νοημοσύνης, τὴν ὁποίαν ἐκπεδείκνυε τὸ ζῷον.

Ἡ κεντρικὴ σκηνὴ τῶν Ἀράδων ἐπληρώθη ἀπὸ ἐλεφαντόδοντας. Ὁ Χασσὰν καὶ ὁ Ρουροῦκος ἐζήτησαν νὰ εὕρουν καὶ ἄλλους, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχον πλέον. Ὁ τόπος εἶχεν ἐξαντληθῆ ἀπὸ δεκαετίας. Ὅλοι οἱ «πατέρες τῶν αὐτιῶν» εἶχον σχεδὸν φονευθῆ, ὅσοι ἐννοεῖται εἶχον ἀνεπτυγμένους τοὺς χαυλιόδοντας. Διὰ νὰ γίνῃ νέα συγκομιδή, ἔπρεπε νὰ περμένουν τὴν ἀνάπτυξιν τῶν νεαρῶν ἐλεφάντων. Οἱ ἔμποροι λοιπὸν ἤρχισαν σιγὰ σιγὰ νὰ προετοιμάζουν τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς των. Ὁ δὲ Γεράρδος ἐπερίμενεν ἀνυπομόνως τὴν στιγμὴν τῆς ἀκμακρόνσεώς των ἀπὸ τὸ χωρίον.

Ἡ Κοραλία εἶχεν ἀσθενήσῃ ἀπό τινος. Ὁ ὑπερβολικὸς καύσων, τὸ ἑλῶδες μίασμα, ἡ θλῖψις, ἡ ὁποία τὴν κατέτρωγε, συνετέλεσαν εἰς τὸν κλονισμὸν τῆς ὑγείας της, καὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐχειροτέρευεν. Ἕνα πρωὶ ὁ Γεράρδος εἶχεν ἐξέλθῃ νἀναπνεύσῃ ὀλίγον δροσερὸν ἀέρα, καὶ ἐστέκετο στηρίζων τὰ νῶτα ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς καλύβης, βυθισμένος εἰς θλιδερὰς σκέψεις, ὅτε εἶδεν ἐξαφνα τὸν Μπρέκον νὰ σπεύδῃ περίτρομος. Τὸ πρόσωπόν του τὸ μαῦρον εἶχεν ἕνα χρῶμα φαιὸν τώρα, τὸ ὁποῖον ἀναλογεῖ πρὸς τὸ χλωμὸν χρῶμα τὸ ἰδικόν μας, καὶ τὸ ὁποῖον ἐπρόδιδε τὴν ταραχὴν καὶ τὴν ὀδύνην τοῦ νέου.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος.

— Σιωπή, πρόσεχε, γιατί καὶ τὰ δένδρα ἔχουν αὐτιά! ἀπήντησεν ὁ Μπρέκος, σύρων αὐτὸν παράμερα.

— Μὰ ἐπὶ τέλους τί τρέχει;

— Ἔλα, ἔλα ἀπ' ἐδῶ, ποῦ δέν μας ἀκούει κανείς. Ἄκουσε, εἶμαι ἀδελφός σου... ἤπια τὸ αἷμά σου! Εἶμαι ἑτοιμος νὰ πεθάνω γιὰ σένα, γιὰ τὸ Ἀστρόμας... καὶ ὅμως... καὶ ὅμως εἶμαι υἱὸς ἑνὸς προδότου!...

— Ὀ Ἀμπροῦκος! ἀνεφώνησεν ὁ Γεράρδος ὀπισθοχωρῶν.

—Ναί, ὁ Ἀμπροῦκος, ὁ πατέρας μου, ἀπεκρίθη ὁ νέος μαχοῦρος, ἀπηλπισμένος.

— Τί ἔκαμε; Λέγε λοιπόν! Μ' ἐπέθανες.

— Σᾶς ἐπούλησε, ἐσένα, τὸ Ἀστρο καὶ τοὺς ἄλλους, σᾶς ἐπούλησε 'ςτοὺς ἐμπόρους... Θὰ σᾶς πάρουν τώρα νὰ φύγουν.

— Ὁ Χασσὰν καὶ ὁ Ρουροῦκος;

— Ναί, λένε πῶς εἶνε ἔμποροι ἐλεφαντόδοντος... Μὰ αὐτοὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα ζητοῦν ἀνθρώπινο κρέας... ὄχι γιὰ νὰ το φάνε... δὲν εἶνε βαλιαπαντού, ἀλλὰ γιὰ νὰ το πουλήσουν, ὅπου βροῦν καλλίτερη τιμή... Κρίμα ποῦ δέν το ἐκατάλαβα προτήτερα! Θὰ ἔδαζα τὰ δυνατά μου, γιὰ νὰ σας γλυτώσω... Τί θὰ γίνετε τώρα;... Νὰ σας ἰδῶ δεμένους μὲ τὶς ἁλυσίδες! Νὰ ἰδῶ τὸ Ἀστρομας σὲ τέτοια κατάστασι!...

— Ἁλυσίδες! εἶπεν ὁ Γεράρδος μὲ φρίκην.

— Ἀλλοίμονο! ναί, ἁλυσίδες. Εἶδα σκλάβους νὰ τους σέρνουν ἔτσι ἁλυσοδεμένους, βασανισμένους.. Ὤ! τί νὰ κάμω τώρα; Πές μου καὶ σύ! Συλλογίσου τίποτε... Ἔλα νὰ φύγωμε ὅλοι μαζί, νὰ κρυφθοῦμε μέσα 'ςτὸ δάσος... Ἔλα, ἐγὼ ξέρω τὰ κατατόπια, φώναξε τὸ Ἀστρο, φώναξέ τους ὅλους! Ἴσως εἶνε ἀκόμα καιρός... Ἐλᾶτε νὰ φύγωμε...

Ὁ Γεράρδος ὥρμησεν εἰς τὴν καλύβην, ἐξύπνησε τοὺς συντρόφους του, οἱ ὁποῖοι ἐπετάχθηκαν ἔντρομοι ἀπὸ τὰς κλίνας των, καὶ μὲ ὀλίγα λόγια τοῖς ἐξήγησε τὰ διατρέχοντα. Ἔτρεφον ὅλοι τόσην δυσπιστίαν πάντοτε πρὸς τὸν Ἀμπροῦκον, ὥστε ἡ εἴδησις τῆς προδοσίας δέν τους ἐξέπληξε.

Χωρὶς νὰ χάσουν οὔτε στιγμήν, ὥρμησαν πρὸς τὸ δάσος μὲ τὸν Μπρέκον, ὁ ὁποῖος τοὺς ὡδήγει εἰς ἕνα σύδενδρον μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπέθετεν ὅτι ἠμποροῦσαν νὰ κρυφθοῦν ὀλίγον καιρὸν χωρὶς νὰ τους ἀνακαλύψουν.

Ἀλλὰ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ταχυτάτης πορείας, ἡ Κοραλία δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ προχωρήσῃ. Ἀσθμαίνουσα, ἐξηντλημένη, μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν σφοδρῶς, ἔπεσεν εἰς τὴν ρίζαν ἑνὸς δένδρου, ἡμιλιπόθυμος.

— Φύγετε, φύγετε χωρὶς ἐμένα! ἐψέλλισε μὲ σβυσμένην φωνήν. Ἀφῆστέ μ' ἐδῶ, ἴσως δέν μ' εὕρουν.

— Νὰ σ' ἀφήσωμε! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος, γονατίσας ἐμπρός της. Οὔτε νὰ το συλλογισθῆς... Ἂν δὲν μπορεῖς νὰ περιπατήσῃς, θὰ σε πάρωμε 'ςτὰ χέρια... θὰ περιπατήσωμε σιγώτερα... μὰ νὰ σ' ἀφήσωμε ποτέ! Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν γίνεται...

— Καλὰ λοιπόν, θὰ περιπατήσω ἀκόμη, εἶπεν ἡ θαρραλέα κόρη, προσπαθοῦσα νὰ ἐγερθῆ. Ἐδοκίμασε νὰ βαδίσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε, καὶ ἔπεσε πάλιν καταγῆς, ὡς ἄνθος κομμένον ἀπὸ τὸ κλαδί του.

— Δὲν εἰμπορῶ, ἐψιθύρισε. Ἀλλοίμονο! θὰ χαθῆτε ἐξ αἰτίας μου...

— Θὰ σε σηκώσουμε, εἶπεν ὁ Γεράρδος ἀποφασιστικῶς.

Καὶ ἡτοιμάζετο νὰ την σηκώσῃ, ὅτε ὁ Λεγκὲν ἔδειξε τρομαγμένος κάτι τι πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωρίου.

—Ἐχαθήκαμε. Νὰ τους ποῦ ἔρχονται, εἶπε.

Τῷ ὄντι ἠκούοντο τώρα προσεγγίζουσαι ὁλονὲν αἱ ὑλακαὶ τῶν ἀραβικῶν σκύλων. Μετ' ὀλίγον ἐφάνησαν, ἀνιχνεύοντες τὴν γῆν, μὲ τὴν γλῶσσαν κρεμασμένην ἔξω, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγρίους... Ὄπισθεν αὐτῶν ἤρχοντο ὁ Χασσὰν καὶ ὁ Ρουροῦκος, ὠπλισμένοι ὡς ἀστακοὶ καὶ ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸ στράτευμά των, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου διεκρίνετο ὁ Ἀμπροῦκος. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ οἱ φυγάδες συνελήφθησαν καὶ ὁ Ρουροῦκος, μὲ μίαν ἀγρίαν κραυγήν, συνέλαβε τὸν Γεράρδον ἀπὸ τὸν ὦμον.

— Μὴ βάζῃς χέρι ἐπάνω μου! ἀνέκραξεν ὁ νέος ἀκωθῶν αὐτόν. Καὶ σύ, Ἀμπροῦκε, ἐλεεινὲ προδότα, ὁ ὁποῖος πωλεῖς αὐτοὺς ποῦ φιλοξενεῖς, φυλάξου καλά... Αὐτὸ που ἔκαμες θὰ σοῦ βγῇ σὲ κακό...

Κάτι ἠθέλησε νὰ εἰπῇ ὁ ἀρχηγός, ἀλλ' ὁ Γεράρδος τοῦ ἐπέβαλε σιωπὴν μὲ περιφρονητικὴν χειρονομίαν.

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 59ος

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου 1899.

Ἀπὸ σήμερον ἄρχεται καὶ προκηρύσσεται ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, παρακαλοῦνται νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μας τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων καὶ νὰ συμμορφωθοῦν κατὰ γράμμα πρὸς τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευομένους εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλ. 1ον ἐ. ἔ. σελ. 11-12) οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται δημοσιευμένοι καὶ ἐπὶ τοῦ φακέλλου τοῦ Χάρτου τῶν Λύσεων, καὶ οἱ ὁποῖοι παραμένουν οἱ αὐτοί δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θὰ ἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπε ἐπίσης εἰς τὸ ς' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλ. 1ον ἐ. ἔ. σελ. 12.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γιαννάκης παίζει εἰς τὴν αὐλὴν μὲ τὴν ἀδελφήν του Μιμίκαν, ἀλλὰ ἡ Μιμίκα τὸν ἀφίνει συχνὰ καὶ παίζει μὲ ἕνα ἄλλο κορίτσι.

Ἐπὶ τέλους ὁ Γιαννάκης χάνει τὴν ὑπομονὴν καὶ λέγει πρὸς τὴν ἀδελφήν του θυμωμένος καὶ σοβαρῶς:

— Μά, Μιμίκα, βλῳ γιὰ παιγνίδια εἶσαι; Δὲν ἔρχεσαι νὰ κάνωμε καὶ τὴ δουλειά μας;

Βστάλη υπὸ τοῦ Δαυδάλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΥΓΧΑΙΡΩ ὅλους τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν τελευταῖον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων, καὶ παρακαλῶ ἰδιαιτέρως τοὺς τυχόντας Α' Βραβείου, *Λούσιον, Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου* καὶ *Ἥρωα τῆς Σύρου*, νὰ μου στείλουν γρήγορα τὰς φωτογραφίας των καὶ νὰ δηλώσουν ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ τας δημοσιεύσω μὲ τὸ ὄνομά των ἢ μόνον μὲ τὸ ψευδώνυμόν των.—Τώρα ἑτοιμάσθητε διὰ τὴν Ὀγδόην Κυριακήν, τὴν ὁποίαν γράφει ὁ Ἀνανίας, καὶ διὰ τὴν κρίσιν τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, καὶ τῆς Ζωγραφικῆς.

Τὰ ἑξῆς χαριέστατα μοῦ γράφει ἡ *Ναυτοποῦλα* [ΕΕ]. «Πρέπει νὰ μάθῃς, ὅτι, ἐπειδὴ ὅλα μου τὰ ἐξαδέλφια εἶχαν ἀποκτήσῃ τελευταίως τὴν μονομανίαν νὰ μου τραδοῦν τὰ μαλλιά, ἀπεφάσισα νὰ σηκώσω τὴν πλεξίδαν μου καὶ νὰ κάμω, καθὼς λέγουν, *κότσον*. Ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθην νὰ μακρύνω κάπως καὶ τὲς φοῦστες μου, κατὰ συνέπειαν δὲ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ τας σηκώνω ὀλίγον διὰ νὰ μὴν ἐμπερδεύωμαι καὶ πέρτω... Πολὺ φυσικὰ ὅλα αὐτά, μοῦ φαίνεται. Καὶ ἐν τούτοις ὄχι! Τὰ πόσα ἔχω τραδήξῃ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἀδύνατον νὰ σοῦ τα περιγράψω· ὁ ἕνας μου φωνάζει: «Τώρα ποῦ ἔγινες κυρία, περιττὸν νὰ γράφῃς εἰς τὴν Διάπλασιν.» Ὁ ἄλλος ἀνακράζει: «Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ ἔβαλε μακρυὰ ἡ *Ναυτοποῦλα*, διὰ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ ἡ Ἀλληλογραφία!» καὶ οὕτως καθεξῆς. Αὐτὰ πολὺ μὲ φουρκίζουν τελοσπάντων, καὶ σε παρακαλῶ νὰ δηλώσῃς μιὰ γιὰ πάντα, ὅτι ἡ *Ναυτοποῦλα* ὄχι μὲ σηκωμένα, ἀλλ' οὔτε μὲ ἄσπρα μαλλιὰ δὲν θὰ λησμονήσῃ ποτὲ καὶ δὲν θὰ παύσῃ νἀγαπᾷ τὴν Διάπλασίν της, καὶ ἔστω πρὸς γνῶσιν πάντων!» — Πολὺ καλά, *κυρία* μου!

Θεαγένη, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ Ἔμμετρον Ἀλφάβητον, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐνέπνευσεν ἡ περὶ Ξεσπαθώματος ἔγκλησις, καὶ δι' αὐτὸ τὸ Ξεσπάθωμά σου. Σὺ ἐπεσφράγισες τοὺς λόγους σι' ἔργων.

Δημήτριε Πατοῦτσε, πολὺ μὲ κυχαρίστησεν ἡ δήλωσις σου, κατόπιν τῆς παρατηρήσεώς μου, ὅτι «θὰ μάθῃς τὸν Κανονισμὸν νὰ τον παίζῃς εἰς τὰ πέντε δάκτυλα ὥστε ἄλλοτε νὰ μὴ παραδῆς κανένα του ὅρον.» Εἴθε νὰ σ' ἐμμωμοῦντο ὅλοι, διὰ νὰ λείψουν αἱ παρατυπίαι, αἱ ὁποῖαι τόσον μὲ δυσκολεύουν. Ἀσπάζομαι τὸν ἀδελφόν σου καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μου γράψῃ τακτικά. Ἀλλὰ διατί δὲν μου ἐπρότεινε πάλιν τὰ ψευδώνυμα;

Τελευταία Χελιδών, σὲ συγχαίρω καὶ διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ πατέρα καὶ διὰ τοὺς γάμους τῆς ἐξαδέλφης σου, σοῦ εὔχομαι δὲ νὰ ἐπισκεφθῆς γρήγορα καὶ σὺ τὰς Ἀθήνας... ἀφοῦ εἶνε τὸ ὄνειρόν σου.

Νικόλαε Μουμουντζῆ, σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμον, διότι ἔχω ἤδη *Κόμητα τῆς Ἑρμουπόλεως*.

Φεγγόβολη Ἀδγούλα, χαιρετισμένη ἡ σκηνὴ τῆς γνωριμίας σου μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Θάλασσαν*. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις.

Δ. Ἀρχιουτούλιακα, δὲν ἔστειλα τὴν Ἐλπίδα εἰς τὸ θέατρον, διὰ νὰ κρίνῃ τὴν μουσικὴν τοῦ κ. Σακελλαριάδου! Αὐτὸ θὰ ἦτο ἔργον ἀνώτερον τῆς ἡλικίας της... καὶ τῆς ἰδικῆς σου. Μοῦ ἔδωσες μίαν ὡραίαν ἰδέαν, καὶ γρήγορα θὰ προκηρύξω διαγωνισμὸν Φωτογραφίας, διότι πραγματικᾶς πολλοὶ φίλοι μου εἶνε ἐρασιτέχναι φωτογράφοι.

Ἑλληνικὸν Ἀζόθημα, ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰ ὡραῖα γραμματόσημα ποὺ της ἔστειλες· καὶ σένα *Καλὴ Ὀρεξις*, καὶ σένα, *Σαμιακὴ Σημαία*, καὶ σένα *Ἥμερο Γατάκι*, καὶ σένα *Πολυξένη Κλωσσίδου*.

Νίκη τοῦ Παιωνίου, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Αἱ ἀδελφαί τοῦ Ἀνανία σὲ ἀνταποκρίνονται, καὶ ἐκολακεύθησαν πολὺ που γράφεις ὅτι ἤθελες νὰ εἶσαι μαζί των καὶ νὰ τσουγγρίζῃς τὰ αὐγὰ τοῦ Πάσχα.

Μαγικὸν Σελινόφρυς (Σ. Κ. Τ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.

Ἀλήθεια, Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, καιρὸν ἔχει νὰ φανῇ ὁ Ἀνανίας· ἀλλὰ δὲν πταίει αὐτός, πταίει ἡ ἔλλειψις χώρου, ἡ ὁποία μὲ ἠνάγκασεν ἐπανειλημμένως νἀφήσω ἔξω τὰ Γνωμικά του. Ἄχ, πότε θὰ μεγαλώσωμεν· καλὰ τὰ λέγεις...

Φιλοσοφικὴ Λίθος, χαίρω που ἔγινες καλὰ καὶ μοῦ ἐξανάγραψες. Ὡς πρὸς τὸ φεῦμα τοῦ «Ταχυδρόμου» περὶ τοῦ κειμηλίου τῶν Δελφῶν, τί νὰ σου εἴπω! τὴν πρωταπριλιὰν αὐτὰ ἐπετρέποντο.

Τσούχτρα [Ε], μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ἐκτενῆ καὶ ἐνδιαφέρουσαν ἐπιστολήν σου. Μοῦ ἤρεσε πολὺ ἡ ἔκθεσις περὶ τῆς ἀνόδου σας εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ μ' ἔκαμε νὰ γελάσω τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Ο. Ὡς πρὸς τὸν Καρνάβαλον, σοῦ λέγω ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ εἶνε *ὡραῖος*, ἀλλὰ... *κρυμμένος*. Καὶ νομίζω ὅτι ἦτο ἀρκετά.

Τὰ λεπτὰ ποῦ ἔστειλες, *Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος*, τὰ ἔδωσα 'ςτὴ Γιαγιά, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦτο ὥρα νὰ πιῇ καφὲ ἀλλὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἄναψε μὲ αὐτὰ ἕνα κερὶ 'ςτὴν Παναγία καὶ τὴν ἐπαρακάλεσε νὰ γιατρέψῃ γρήγορα τὸν καλό σου τὸν μπαμπᾶ. Εἴθε!

Μοῦ ἤρεσαν, *Καπετὰν Γιακουμῆ*, αἱ ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς παρασάσεως τῆς «Ἀντιόπης.» Ἐλπίζω ὅτι ἡ μητέρα σου ἔγινεν ἤδη καλά. Σ' εὐχαριστῶ ποῦ ἐνθυμήθης καὶ τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων.

Δὲν ἀμφιβάλλω, *Ξενητευμένη Ἑλληνοπούλα*, ὅτι εἶχες ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ ξεσπαθώσῃς καὶ ὅτι μόνον ἡ εὐκαιρία δὲν σου ἐδόθη εἰς τὸν τόπον ὅπου ζῇς. Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ περιγραφὴ τῆς ἑορτῆς τοῦ Σχολείου σας καὶ ἡ εἴδησις ὅτι ἐπαίξατε καὶ τὴν κωμῳδίαν τοῦ κ. Ξενοπούλου «Τὸ Ψεῦμα τοῦ Πετράκη.»

Μεμίζα (Ε. Θ. Κ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητής μου.

Πολὺ μετριοφρονεῖς, *Ἀνεμοστρόβιλε!* Παιδαριώδεις καὶ ἀνόητοι αἱ ἐπιστολαί σου; Κάθε ἄλλο. Ἐγὼ μάλιστα θὰ ἤθελα νὰ εἶχα εἰς τὸ γραφεῖόν μου τὴν *σεβασμίαν* μορφήν, ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τὰς γράφει.

Ἀλήθεια, *Νύμφη Καλυψώ*, εἶνε μεγάλη εὐτυχία ὁ μικρὸς κῆπος, τὸν ὁποῖον καλλιεργεῖ κανεὶς μόνος του. Ἀναμένω νέα σου ἀπὸ τὸ Παρίσι, καὶ προπάντων ὅτι ἔγινε καλὰ τὸ χέρι σου.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἀγάθην τὴν Καλόγραν* (Ε. Σ. ὑπερβολικὰ μοῦ ἤρεσεν ἡ πρώτη ἐπιστολή σου καὶ ἀναμένω συνέχειαν·) *Δόραν τοῦ Καυκάσου* (Δ. Π.), *Κυνηγὸν τῶν Τίγρεων* (Κ. Μ.), *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν* (Γ. Α.), *Στρατηγὸν Καδρίαν* (Χ. Π.)

Ἡ Μαύρη Βέβλος: Μόνον ἕνα [m] εἰς κάποιον ποὺ μου ἔστειλε μίαν ἐπιστολὴν τόσῳ κακογραμμένην, καὶ μουντζουρωμένην ὥστε οὔτε ἐπεχείρησα κἂν νὰ την ἀναγνώσω.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: Ὁ *Ἀρατος* ἔκαμεν ἐν λάθος. Ἔγραψε: Δέχομαι τὴν ὑπὸ τοῦ *Ἀστέρος τοῦ Βέγα* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν, ἐνῷ ἤθελε νὰ γράψῃ τὴν ὑπὸ τοῦ *Ἀστέρος τοῦ Πέντου*. Ἀλλὰ δὲν πειράζει, διότι δέχεται ἀλληλογραφίαν καὶ μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*. — ὁ *Ὠρίων* ζητεῖ ταχυκὰ καὶ τὴν διακονίν τῆς *Αὔρας τοῦ Ἀρίονος*. — ἡ *Φεγγόβολη Αὐγούλα* πληροφορεῖ τὴν *Λευκωσίαν τῆς Κύπρου* ὅτι ταχυκὰ της εἶνε Π. Α. Σ. ζητεῖ δὲ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*. — ἡ *Σφὶγξ τῶν Θηβῶν* ἐρωτᾷ τὸν *Ἀνθισμένον Μενεξὲν* πότε θὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ Μέθανα· — ὁ *Μακρυ-γιαλὸς* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Ἀπόστολον Καραπαναγιώτην*·—τὸ *Ἑλληνικὸν Ἀζόθημα* ζητεῖ ταχυκὰ τοῦ *Ναυτόπαιδος* καὶ τῆς *Τριεκφάλου Ὕδρας*· — ὁ δὲ *Ἐθνικὸς Ἄμπος* τὰ τῆς *Πομπηΐδος τῆς Ἰδης*· —ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία* παρακαλεῖ τὴν *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας* νὰ της στείλῃ τὸ ἀληθές της ὄνομα, καὶ τότε τῇ λέγει κ' ἐκείνη τὸ ἰδικόν της· — ἡ *Νίκη τοῦ Παιωνίου ἀσπάζεται* τὸ *Ἰοσειφὲς Ἄσυ* καὶ τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ*, τὴν ὁποίαν ἐρωτᾷ πῶς περνᾷ εἰς τὴν Κηφισσίαν· —ὁ *Ζοφερὸς Μεσαίων* εὐχαριστεῖ πάντας ὅσοι τὸν συνεχάρησαν διὰ τὸ βραβεῖόν του· — ὁ *Μικρὸς Κατεργάρης* δὲν θὰ γράψῃ πρὸς τὸν *Μακρολέλεκαν*, ἂν δὲν του φανερώσῃ δι' ἐπιστολῆς τὸνομά του· — ἡ *Λεμωνιάτικη Διακάδα* ἀσπάζεται τὴν *Ἀθῆδα*.—Ἄλλαι τινὲς Πληροφορίαι παραλείπονται ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Ζηλεμένη Βοσκοπούλα* μὲ τὸν *Πιστὸν Σύμμαχον*, *Ἴριδα*, *Στρουμπουλὴν Χορεύτριαν*, *Μικρὰν Πιανίστριαν* καὶ *Ὠραίαν Κέρκυραν*· — ὁ *Καφηρεὺς* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ἐξόριστον Ἑλληνίδα* καὶ *Ρόδον τῶν Ἄλπεων*· — τὸ *Διδηροῦν Κράνος* μὲ τὸν *Ἄνθινον Στέφανον*, *Σόρε κ' Ἔλλα* καὶ *Ἀπόστολον Καραπαναγιώτην*. — ὁ *Τάνταλος* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*, *Ὄλπιν τὸν Γρυπέα*, *Γόρδιον* καὶ *Ρωμηοπούλαν*· — ἡ *Βασιλὶς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Ἴριδα*. *Ἀνεμοστρόβιλον*, *Μυλαίδην*, *Πιστὸν Σύμμαχον* καὶ *Ὠραίαν Κέρκυραν*· — ἡ *Κρατησίκλεια* μὲ τὸν *Πεζοναύτην*, *Γλυκειὰν Βραδυὰν* καὶ *Αὔραν τοῦ Βορυᾶ*· — τὸ *Ἄχολο Περιστέρι* μὲ τὸν *Κόμητα τῆς Ἑρμουπόλεως*, *Κόδρον*, *Ἰωάννην Μαρκέττη*, *Μαυροθαλασσίτισσαν* καὶ *Σφίγγα τῶν Θηβῶν*· — ἡ *Μυστικὴ Φωνὴ* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*, *Ἥσυχο Ἀεράκι*, *Ζαππίδα*, *Μαστίχαν τῆς Χίου* καὶ *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*· — ὁ *Τρομερὸς Γίγας* μὲ τὸν *Ἀγγουρολογιώτατον*, *Λεμωνιάτικην Διακάδαν*, *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* καὶ *Ποιητὴν Δαίμονα*· — τὸ *Τέκνον τῆς Δήμητρος* μὲ τὴν *Ἠνελόπην Σακελλαρίου*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* καὶ *Χρυσίνην Δεσόλλα*· — ἡ *Ταϋγέτη* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*, *Ναυτοπούλαν*, *Δάφνην*, *Φωτοβόλον* *Ἄστρον* καὶ *Ἀνασασίαν Μακρυγιάννη*· — ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ὀρέων* μὲ τὸν *Θεαγένη*, *Γεώργιον Παπαστε*

φάνου, *Μή με σκοτίζης* καὶ *Ζοφιρὸν Μεσαίωνα* — ἡ *Κατσαρίδα* μὲ τὴν *Ἐλπιτίκην Ἀναγνώστου*, *Ἀστέρα τοῦ βέγα*, *Μικρὸν διάβολον*, *Ἀηδόνα τῆς Τερψιθέας* καὶ *Γιάννην Ἀγιάννην* — ὁ *Ἀσκληπιάδης* μὲ τὸν *Γουλιέλμον Τέλλον*, *Ἀστέρα τοῦ βέγα*, *Ἀστέρα τοῦ Πόντου* καὶ *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* — ὁ *Δημήτριος Πανοῦτσος* μὲ τὴν *Ἀηδόνα τῆς Τερψιθέας*, *Λάμπρον Παπαγεωργίου* καὶ *Βασιλία τῶν Ὀρῶν*. — τὸ *Μαμμοὺθ* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ἀλόης*, *Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος*, *Κουρασμένον Ὀδοιπόρον*, *Ἐρυθρὸν Ἀστέρα* καὶ *Σπουδαῖον Ἄνθρωπον* — ὁ *Ἄνθινος Στέφανος* μὲ τὴν *Φεγγόβολην Αὐγούλαν* — ὁ *Ταρταρῖνος τῆς Ταρασκόνης* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Κύδρον*, *Ἀγγουρολογιώτατον*, *Τρεχαγουρευόπουλον* καὶ *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* — ὁ *Ἄγριος Μάγδης* μὲ τὴν *Κρητικὴν Σημαίαν*, *Σαμιακὴν Σημαίαν* καὶ *Γαλλικὴν Σημαίαν* — ἡ *Ροδοστεφανωμένη Δύσις* μὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν*. *Ἀριστέαν τὸν Χῖον*. *Χιακὸν Ὁρίζοντα*, *Χιωτοπούλαν* καὶ *Ἕνα Χιωτάκι* — ἡ *Γρυτιάρα* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἄνθος τῆς Αὐγῆς* — ὁ *Ζωγράφος Παρράσιος* μὲ τὸν *Μέλλοντα Ἀρχιτέκτονα*. *Τζὶ Τζὶ Μπουμ Μπουμ* καὶ *Ἅρμα τοῦ Ἡλίου* — ὁ *Μέλλων Ἀρχιτέκτων* μὲ τὴν *Ἀλεξάνδραν Σιμοπούλου* καὶ *Βαρκούλαν τοῦ Φαλήρου* — ἡ *Ἀργυρᾶ Συρίκτρα* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Α. Γ. Κουκουλήθραν*, *Πηνελόπην Κλεομένους* καὶ *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου* — ἡ *Σημαία τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὸν *Βασιλέα τῶν Ἀνθέων* — ἡ *Φτερωτὴ Βαρκούλα* μὲ τὴν *Πάραλον Πέτραν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι: στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Χρυσορρόαν Παπτωλὸν* (πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ Ἱστορία τοῦ Ἀδριανοῦ) *Μύτιλον τὸν Μαργαριτοφόρον* (ἐλήφθη ἐν καλῇ καταστάσει) *Ὠρίωνα*, *Ματθαῖον Γ. Οἰκονομίδην*, *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Ἀρκάδα* (εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένη;) *Ἄρατον* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς θυελλώδους νυκτός· μ' ἔκαμες κ' ἐτρόμαξα κ' ἐγὼ μ' ἐκεῖνα τὰ ἀτελείωτα Μπρρρρρρρ! . .) *Ἐθνικὸν Ὕμνον* (θὰ εἴπω πρὸς τὴν Δεσποινίδα Ἀλεξάνδραν Παπαδοπούλου πόσον σοῦ ἤρεσε τὸ δ ἠγημά της· σ' εὐχαριστεῖ πολὺ ὁ κ. Ξενόπουλος δι' ὅσα γράφεις καὶ πάλιν περὶ αὐτοῦ) *Βίγλαν* (ἔλαβες τὸ Βραβεῖον;) *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* (τὸ τετράδιον ἐκεῖνο τὸ ἔστειλα εἰς τὴν *Ζαππίδα*, ὥστε στεῖλε ἄλλο διὰ τὴν *Χλωρίδα τῆς Χάλκης*· περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου·) *Μαρτολούλουδο*, *Ναυτόπαιδα* (ὁ ὁποῖος μένει μὲ ἀνοικτὸν στόμα, κάθε ποῦ διαβάζει Ρογῆρον·) *Μαγευμένον Δάσος* (μὰ διατί γράφεις ὅλα εἰς τὸ ἴδιον χαρτί; πόσες φορὲς θὰ τὸ εἰπῶ;) *Πάντα 'στὸ πόδι* (ἂν εἶνε κα-ἄλληλον, βεβαίως θὰ τὸ δημοσιεύσω· ζωγρικὴ ἐλήφθη·) *Φλοῖσβον τοῦ Εὐξείνου* (εἶδα τὰς περιπετείας τοῦ ταξειδίου σου·) *Χειμωνιάτικην Διακάδαν* (πολὺ καλὰ ἔγραψες· μόνον ὁ Ἀνανίας διεμαρτυρήθη διότι οὐδέποτε μεταχειρίζεται βούρδουλαν (!) ἔχει ὅλους τρόπους αὐτὸς διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν τάξεν εἰς τὰς μικρὰς ἀδελφάς του·) *Τῖδν τοῦ Πηλίου*, *Μικρὸν Κατεργάρην* (τά μου φιλήσης τὸν μικρούλην Ἰάσωνα· αὐτὸς μάτια μου, θὰ γίνῃ πρώτης τάξεως συνδημητής!) *Δευκοθέαν Κλωσσίδου* (ἔστειλα·) *Κιθαρῳδὸν Ἀρίονα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐκφράσεις τῆς τόσης ἀγάπης·) *Ἡρωϊκὸν Ξίφος* (ἔστειλα·) *Ρωβεσῶτα Κροῦσσον* (ἔλαβα·) *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* (ἔχει καλῶς· ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ τους ἐμποδίσωμεν νὰ μεταχειρίζωνται τὸ παλαιόν σου ψευδώνυμον, ἀρ' οὗ μὲ αὐτὸ σὲ ἠξεύρουν; καὶ ἂν ἔμαθαν ὅτι τὸ ἤλλαξες, μήπως ἠξεύρουν ὅτι σὺ εἶσαι ἡ πρώην . . . . ;) *Ἀτυχῆ* (σὲ συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως διὰ τὸν θάνατον τῆς ἐξαδέλφης σου·) *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν* (σοῦ ἀπήντησα μὲ τὸνομά σου, διότι εἶχες λησμονήσῃ νὰ σημειώσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Ναστραδδὶν Χόντζαν* (καλοί· ἀλλὰ γρίφους μὲ εἰκόνας δὲν δημοσιεύω·) *Αὐγερινὸν* (πῶς σου ἐφάνη ἡ Ἠλέκτρα; καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰ Σωτήρια·) *Ἄνθος τῆς Ἀλόης*, *Πρωτόπειρον Μέλισσαν*, *Καυκασίαν*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν κομψοτάτην κάρταν·) *Ἐλληνικὸν Αἴσθημα* (ὡραία ἡ ἔκθεσίς σου·) *Ἠλεκτρικὸν Φῶς* (ναί· οἱ Χρυσοθῆραι θὰ διαρκέσουν ὅλον τὸ ἔτος·) *Βράχον τῆς Νεραμπάτοβας* (σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς σου·) *Ὅρμον τοῦ Φαλήρου*, *Ταϋγέτην*, *Ἥμερον Περιστεράν* (ἔστειλα·) *Πολυξένην Κλωσσίδου*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *24 Ἀπριλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 14 Ἰουνίου.

Ὁ γράφων τὰς λύσεις, ἐπὶ τοῦ ἀκούου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, ἀκλείστως ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίδλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ κοστίζει φρ. 1

Νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ φυλλαδίου τούτου ἄρχεται νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

247. Δεξιγρίφος.

Τὸ ὅλον μου συνίσταται ἐξ ὀνομάτων δύο.
καὶ μὲ τὸ πρῶτον κάποιον Ὀθωμανὸν δεικνύω,
μὲ τ' ἄλλο μου αἱρετικὸν γνωρίζω στὴν Ἐκκλησίαν
καὶ μὲ τὸ ὅλον στρατηγὸν κλεινὸν στὴν Ἱστορίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φεγγόβολης Αὐγούλας

248 Συλλαβόγριφος

Διὰ δύο ἀντωνυμιῶν, τὸ πρόσωπον ὁμοίων,
Ἀρχαία πόλις κτίζεται καὶ μετὰ Βασιλείων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαιδος

249 Στοιχειόγριφος.

Ὅπως ἔχω, μὲ εὑρίσκεις
Στὸ σχολεῖόν σου ζητῶν·
Ἂν μου ἀλλάξῃς ἕνα γράμμα,
Βλέπει τότε σκελετόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημητρίου Πανούτσου

250. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι ἂν μαφήσῃς,
Συνοδεύω κ' ἐνθυμίζω δυστυχίαν.
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς,
Ἐξ ὡραίαν θὰ μ' εὑρῇς στὴ Ἐκκλησίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πάντα στὸ Πόδι [Ε]

251. Αἴνιγμα.

Ποιὸ νησὶ δὲν περιβρέχουν τῆς θαλάσσης τὰ νερά,
Κι' ὅμως γιὰ νησὶ τὸ ξεύρεις καὶ τὸ γράφεις καθαρά;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσαπανοῦ Ἴου

252. Τρίγωνον.

1.—Ἐκ τῶν νήσων νῆσος μία.
2.—Ποταμὸς εἰς τὴν Ἀσίαν.
3.—Στὰς προθέσεις ἔχω τόπον.
4.—Εἶμ' ἀπὴ ἀντωνυμία.
5.—Θά με ηὗρες δίχως κόπον.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Κ. Δεκαβάλλα

253. Ἀκανόνιστον.

★Ο ★★★★★★
★★Μ ★★★★★★★★
★★Η ★★★★★★
★Ρ ★★★★★★
★★★★★Ο★★★★
★★★★Σ

Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι ὥστε νὰ ἀναγνώσκωνται ὁρίζοντίως τὰ ὀνόματα ἐξ στρατηγῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

254—250. Κεκρυμμένα ὀνόματα Θεῶν

Ἐντὸς τῆς κατωτέρω φράσεως εὑρίσκονται ἓξ θεοί:

α Οὐδέποτε ὁ Ἀρθούρος ἤρισε κατά τινος, παρὰ μίαν, ὦ; λέγει, φοράν, κατὰ τὴν ἁποίαν ἐπλήγωθη τὸ πρόσωπόν του καὶ ὅλος αὐτοῦ ὁ βραχίων, διότι δὲν ἦτο ἄριστος παλαιστής.»

Ἐστάλη ὑπὸ Βίωνος τοῦ Σμυρναίου [Ε]

260 Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ποταμὸς διάσημος.
2 3 6 1 8 = Πτηνόν.
3 7 6 2 8 = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
4 1 6 7 = Θαλάσσιον φαινόμενον·
5 4 7 8 = Τόπος σκοτεινός.
6 5 3 4 2 8 = Φυτὸν ἀρωματικόν.
7 8 1 2 6 7 = Ὠκεανίς.
8 1 4 7 3 2 8 = Ὀρυκτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρωβεσῶνος Κρούσου

261. Ἀπροσδόκητον.

Γιατί τὰ κορίτσια ἔχουν μακρυὰ μαλλιά;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζοφιροῦ Μεσαίωνος

262. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα πέντε πτηνῶν ἀποτελοῦν τόνομα πτηνοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Ν. Τσαγκρίδου

263. Φωνηεντόλιπον.

★★ θς-μθ-μν-δς-κθ μν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιμίου Πολίτου

264. Ἐλλιποσύμφωνον.

Οσιο-ε-εει-α-νωη-ΒΕ-ΕΒ σιιει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λεσθήκατος

265. Γρῖφος

Η	Η	Η
ΕΥΘΥΝ	ΕΥΘΥΝ	ΕΥΘΥΝ

Ε Υ Θ Υ Ν ἡ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 13 καὶ 20 Φεβρουαρίου 1899

79. Ἀετός (α, αἰτῶ, σ).—80. Λαμία (λα, μι, α).—81. Λέξις, ἕξις.—82. Μόσχος, Μόσχα.—83. Ταρσός, Ἄστρος.

84. ΑΗΛΟΣ.—85. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς δι' τοῦ Σ, τὸ κλιμακωτὸν σχηματίζεται ὡς ἑξῆς:

ΣΙΦΝΟΣ	
ΛΕΥΚΑΣ	
ΚΥΠΡΟΣ	Σ Α
ΚΙΜΩΛΟΣ	Ι Λ Ι Α Σ
ΣΑΛΑΜΙΣ	Κ Π
ΚΑΣΟΣ	Ι Σ Α Ι Α
ΑΙΓΙΝΑ	Ν Λ
ΛΕΣΒΟΣ	Ο Υ Σ Ι Α
	Σ Ξ

86—88. 1, Ἡ Ἱστορία εἶνε μέγας ὁδηγὸς τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν.—2, Κράτει θυμοῦ παῖ.—3, Ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα.—89—90. 1, Ἄργος, Ἄρνος, αἶνος, οἶνος, ὄνος, ὅλος, πόλος, *Πύλος*.—2. *Ὄνος*, ὅσος, ἴσος, μῖσος, μίσχος, *μόσχος*. — 3. *Φθόνος*, φόνος, μόνος, μένος, μέσος, *μῖσος*.—92. Ὁ Ἀναξαγόρας (ἀναξ ἀγορᾶς). — 93. Δός μοι πᾶν στῦν, καὶ τὰν γᾶν κινήσω.—94. Ἐκ Τροίας ἦν ὁ Αἰνείας.

95. Οἰδίπους (Ἴδη, ποῦς). — 96. Μῆδος (μή, δός).—97. Μάριος, Μάρκος.—98. Ὁ ὠροδείκτης καὶ ὁ λεπτοδείκτης.—99. Τὸ φεῦδι.

100.

	Ι	Σ	Α		
Α	Ρ	Α	Λ	Η	
Α	Σ	Π	Α	Λ	Α	Ξ
Ρ	Ι	Ν	Ο	Κ	Ε	Ρ	Ω	Σ

101.

	Σ		
	Τ	Ε	
Ρ		Ι	
Λ		Σ	
Β		Μ	
Ω		Ο	

102. Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ Ν Ε Ο Κ Λ Η Σ τὸ εὖ. [Ἡ ἀνάγνωσις ἄρχεται ἐκ τῶν ἄνω δεξιᾶ καὶ προχωρεῖ λαμβάνουσα τὰς πλαγίας ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω] —103. Εἴκοσι 7 καὶ δέκα 3 κάμνουν 170.—104-108. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς *πα*, σχηματίζονται αἱ λέξεις: Παῦλος, πάθος, *ἅρπα*, ἅρπαξ. ἅπαξ.—109. ΑΘΗΝΑ, ΕΡΜΗΣ, ΤΙΑΡΑ (ι, ΑΕΤος. 2, ΘΡΙΞ 3, ΗΜΑρ. 4, ΝΗΡεὺς. 5, ΑΣΑφῶς). — 110. Ὁ φθονῶν τοὺς ἄλλους ὁμολογεῖ ὅτι εἶνε κατώτερος αὐτῶν. —111. Τὸ ἕνα χέρι νίβει τἄλλο καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπο.—112. Ὁ Σέσωστρις ἦτο μέγας τῶν Αἰγυπτίων ἄναξ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.